

סופרות רבי המכר
של ה-NY Times

שחקן יריב

- כריסטינה לורן -

"כריסטינה ולורן בשילוב המושלם, כמו שרק הן יודעות,
של אהבה, הומור ותשוקה. עונגו!"
א(ה)בות

כריסטינה לורן

שחקן יפ'יפ'י

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

כריסטינה לורן

שחקן
'פ'פ'

ספר שלישי בסדרת שובי הלב

Christina Lauren
Beautiful Bastard

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2013 by gallery books

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר
או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל
חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול
בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ.

www.ahavot.com

נרפס בישראל, תש"ף
© 2020 כל הזכויות שמורות

All rights reserved
Printed in Israel 2020

מסת"ב: 978-965-7648-99-5

תשבחות

שבחים לסדרת רבי המכר של ה"ניו יורק טיימס"

מנוול יפיפה

מתמחה שאפתנית

מנהל בכיר פרפקציוניסט

והמון כינויי גנאי

"מלא בשפע של סקס לווהט ומתח גועש..."

— RT ביקורות ספרים

"...לוהט בצורה מעוררת תיאבון..."

— EW.com

"קרוס-אובר שטני ומהנה בין פורנו הארד קור לפרק מיוחד

מאוד של 'המשרד'... בשבילנו חובבי הפטיש להתענג עליו"

— PerezHilton.com

"התערוכת המושלמת של סקס, חוצפה ולב, מנוול יפיפה הוא

קרב רצונות רותח שיגרום לדם שלך לפעום"

— S. C. Stephens, מכר רב המכר של "ניו יורק טיימס"

מחבר הספר חסר התחשבות

"למנוול יפיפה יש לב, חום ומינון בריא של תחכום. לקוראי
רומנטיקה שאוהבים עלילה חכמה מצפה תענוג מדהים וסקסי."
— מירה מק'נטייר, מחברת "שעון חול"

פרולוג

בדירה הכי מכוערת בכל מנהטן, וזה לא רק זה שהמוח שלי תוכנת במיוחד לסלוד מהערכת אמנות: באופן אובייקטיבי הציורים האלה, כולם, היו מחרידים. רגל שעירה הצומחת מגבעול של פרח. פה שספגטי נשפך ממנו. לעומתי, אחי הבכור ואבי המהמו בטון מהורהר, מהנהנים כאילו הבינו את מה שהם רואים. אני הייתי זאת שהובילה אותנו קדימה; נראה היה כאילו יש פרוטוקול לא רשמי שלפיו אורחי המסיבה צריכים לעבור את התהליך, להתפעל מיצירות האמנות, ורק אז ליהנות באופן חופשי מהמתאבנים שהוגשו על מגשים ברחבי החדר.

אבל ממש בסוף, מעל האח המסיבי ובין שני פמוטים ראוותניים, היה ציור של סליל כפול – מבנה מולקולת ה-DNA – ועל פניי כל הקנבס הודפס ציטוט של טים ברטון: "כולנו יודעים שרומן בין שני מינים שונים הוא מוזר."

נלהבת, צחקתי ופניתי לג'נסן ולאבא.

"או.קיי. זה מעולה."

ג'נסן נאנח. "מתאים לך לאהוב את זה."

העפתי מבט בציור ובחזרה לאחי. "למה? כי זה הדבר היחיד

בכל המקום הזה שהגיוני?"

הוא הביט באבא ומשהו עבר ביניהם, מעין אישור שניתן מאב לבן. "אנחנו צריכים לדבר איתך על היחסים הקרובים שיש לך עם העבודה שלך."

לקח דקה עד שמילותיו, טון הדיבור שלו וההבעה הנחושה על פניו עוררו את הבנתי. "ג'נסן", אמרתי. "אנחנו באמת הולכים לנהל את השיחה הזו כאן?"

"כן, כאן." עיניו הירוקות הצטמצמו. "זו הפעם הראשונה שאני רואה אותך מחוץ למעבדה ביומיים האחרונים, כשאת לא ישנה או בולעת ארוחה."

לעיתים קרובות שמתי לב איך תכונות האישיות הבולטות של הוריי – דריכות, קסם אישי, זהירות, אימפולסיביות ונחישות – חולקו בצורה נקייה וללא זיהומים בין חמשת צאצאיהם. דריכות ונחישות עמדו לצאת לקרב באמצע מסיבת קוקטייל במנהטן.

"אנחנו במסיבה, ג'נס. אנחנו אמורים לדבר על כמה שהאמנות נפלאה," הגבתי, מנופפת חלושות לעבר קירות הסלון המקושטים בשפע. "וכמה שערורייתי... ה... משהו..." לא היה לי מושג מה היתה הרכילות האחרונה, והדגל הלבן הקטן הזה של בורות שהנפתי רק הוכיח את הנקודה של אחי.

הסתכלתי כשג'נסן התגבר על הדחף לגלגל את עיניו. אבא הושיט לי מתאבן שנראה כמו משהו שדומה לחלזון על קרקר ותחבתי אותו באופן דיסקרטי למפית קוקטייל, כשמלצר עבר ליד. השמלה החדשה שלי גירדה, והתחרטתי שלא השקעתי זמן ושאלתי ברחבי המעבדה על המחטבים שבחרתי ללבוש. על פי החוויה הראשונה הזו איתם החלטתי שהם נוצרו על ידי השטן, או על ידי אדם שהיה רזה מדי לג'ינס סקיני. "את לא רק חכמה" ג'נסן אמר. "את כיפית. את חברותית. את ילדה יפה."

"אישה", תיקנתי במלמול.

הוא רכן קרוב יותר, משאיר את שיחתנו מוסתרת מאורחים חולפים באירוע. חלילה שמישהו מהחברה הגבוהה של ניו-יורק ישמע אותו מטיף לי איך להיות זנותית יותר בחברה. "אז אני לא מבין למה אנחנו מבקרים אותך כאן כבר שלושה ימים, אבל כל מי שפגשנו הם החברים שלי."

חייכתי אל אחי הבכור, ונתתי להכרת התודה על הדרך שבה גונן עליי יתר על המידה ועל הדריכות המוגזמת שלו להציף אותי לפני שגל העצבנות עטף אותי והעלה סומק ועקצוץ בעוריי: זה היה כמו לגעת בברזל חם, הרפלקס החרף, שאחריו הגיעה הכוויה הממושכת והפועמת. "כמעט סיימתי עם הלימודים, ג'נס. יש המון זמן לחיים אחר כך."

"אלה החיים," הוא אמר בעיניים פעורות ולהטות. "ברדיוק עכשיו. כשהייתי בגילך בקושי שמרתי על ממוצע הציונים, רק קיוויתי שאצליח להתעורר אחרי סוף השבוע בלי הנגאובר." אבא עמד בשקט לצדו, מתעלם מההערה האחרונה שלו, אך הנהן באישור לטענה הכללית שאני לוזרית בלי חברים. הישרתי אליו מבט שנועד להעביר מסר של אני מקבלת את המסר הזה מהמדען המכור לעבודה שבילה יותר זמן במעבדה מאשר בבית שלו? אבל הוא נשאר מסויג, עוטה אותו מבט שהיה לו כשתרכובת שהוא ציפה שתהיה מסיסה, התגלתה כתמיסה דוחה במבחנה: מבובלב, אולי טיפה נעלב.

אבא העניק לי נחישות, אבל הוא תמיד הניח שאימא הורישת לי קצת קסם אישי. אולי מפני שאני אישה, או אולי מפני שחשב שכל דור צריך להשתפר אל מול קודמו, הייתי אמורה לאזן בין קריירה לחיים בצורה טובה יותר ממנו. ביום שלאבא מלאו חמישים, הוא לקח אותי למשרדו ואמר בפשטות, "האנשים חשובים כמו המדע. תלמדי מהטעויות שלי." ואז הוא יישר כמה

ניירות על שולחנו והביט בידיו עד שהשתעממתי מספיק כדי לקום ולחזור למעבדה.

באופן די ברור לא הצלחתי.

"אני יודע שאני מעמיס עלייך יותר מדיי" ג'נסן לחש.

"קצת, הסכמתי.

"ואני יודע שאני מתערב."

שלחתי אליו מבט יודע, ולחשתי, "אתה מקדש אתנה הפרטי שלי."

"חוץ מזה שאני לא יווני ויש לי פין."

"אני מנסה לשכוח את זה."

ג'נסן נאנח, ולבסוף נראה שאבא הבין כי הדיון נועד לשני אנשים. שניהם הגיעו לבקר אותי, וגם אם צירוף המקרים של ביקור אקראי בפברואר היה מוזר, לא הקדשתי לו מחשבה רבה, עד עכשיו. אבא כך את זרועו סביבי, בחיבוק סוחט. הזרועות שלו היו ארוכות ודקות, אבל תמיד היה לו חיבוק דוב של אדם הרבה יותר חזק מאיך שהוא נראה. "זיגס, את ילדה טובה."

חייכתי לגרסתו של אבא לשיחת עידוד מורכבת.

"תודה."

ג'נסן הוסיף, "את יודעת שאנחנו אוהבים אותך."

"גם אני אוהבת אתכם. לרוב."

"אבל...תראי בזה התערבות יזומה. את מכורה לעבודה. את

מכורה לכל מסלול מהיר שאת חושבת שאת זקוקה לו בשביל הקריירה שלך. אולי אני תמיד מתערב ומנסה לנהל את חייך..."

"אולי?" קטעתי אותו. "אתה הכתבת הכל, מהרגע שבו אמא

ואבא הורידו את גלגלי העזר מהאופניים שלי, עד מתי להאריך את שעת החזרה שלי הביתה אל אחרי שעת השקיעה. אפילו לא

גרת אז בבית, ג'נס. הייתי כבר בת שש עשרה."

הוא השתיק אותי במבט. "אני נשבע שאני לא מתכוון לומר

לך מה לעשות, אני פשוט..." הוא השתתק, מסתכל סביב כאילו מִי־שהו ליד אוֹחוֹ בשלט שיסייע לו לסיים את המשפט. לבקש מג'נסן להפסיק לנסות לנהל את חיי היה כמו לבקש ממִי־שהו אחר להפסיק לנשום למשך עשר דקות קצרות. "פשוט תתקשרי למִי־שהו."

"מִי־שהו? ג'נסן, הנקודה שלך היא שאין לי חברים. זה לא בדיוק נכון, אבל למי אתה חושב שאני אמורה להתקשר כדי לִיזוֹם את כל העניין הזה של לצאת ולחיות? סטודנט אחר לתואר שני, שקבור במחקר בדיוק כמוני? אני בתחום הנדסה בִּי־רפואית. אנחנו לא בדיוק קבוצה של יכולות חברתיות מלבכות." הוא עצם את עיניו והביט בתקרה לפני שמשוּהו התחוויר לו. גבותיו התרוממו כשהביט בי, תקווה מִילֵאָה את עיניו באכפתיות, בלתי ניתנת להתעלמות, שרק אח מסוגל לה. "מה עם וויל?" חטפתי את כוס השמפניה שאבא שלי לא שתה, וגמעתי אותה ברגע אחד.

לא הייתי צריכה שג'נסן יחזור על עצמו. וויל סאמנר היה החבר הכי טוב של ג'נסן מהלימודים, המתמחה לשעבר של אבא, וכן, מושא לכל אחת מהפנטזיות שלי בגיל ההתבגרות. בעוד שאני תמיד הייתי האחות הקטנה הנחמדה והחנונית, וויל היה יל־רֵעֵ גאון עם חיוך עקום, חורים באוזניים, ועיניים כחולות שנראה שהיפנטו כל בחורה שפגש.

כשהייתי בת שתים־עשרה, וויל היה בן תשע־עשרה, והוא הגיע לבית עם ג'נסן למשך כמה ימים בתקופת חג המולד. הוא היה מושחת וגם אז – מעורר תיאבון. הוא ניגן בגיטרה בס בגראז' עם ג'נסן, מעביר את החג בפִּלִּירטוט כִּי־פִּי עם אחותי הגדולה ליב. כשהייתי בת שש עשרה, הוא היה בוגר מכללה טרי וחי איתנו לאורך כל הקיץ, בזמן שעבד אצל אבי. הוא הקריץ

כזאת כריזמה מינית גולמית, שאיבדתי את בתוליי לילד עלום שם מהכיתה שלי, שמישש כל דבר, בניסיון להקל על הלחץ שחשתי סתם מלהיות בקרבתו של וויל.

הייתי די בטוחה שאחותי לפחות נישקה אותו – ובכל מקרה, וויל היה מבוגר מדיי בשבילי – אבל מאחורי דלתות סגורות, ובמרחב הסודי של לבי, יכולתי להודות שוויל סמינר היה הילד הראשון שאי פעם רציתי לנשק, והילד הראשון שבסופו של דבר גרם לי להחליק את היד מתחת לסדינים, חושבת עליו בחשכת חדרי.

על החיוך השוכב־הזדוני והשיער שבאופן תמידי גלש מעל עינו הימנית.

על זרועותיו החלקות והשריריות ועורו השזוף.
על אצבעותיו הארוכות, ואפילו על הצלקת הקטנה על סנטרו.

כשהבנים בגילי נשמעו כולם אותו דבר, לוויל היה קול עמוק ושקט. עיניו היו סבלניות ויודעות־כל. ידיו מעולם לא היו חסרות מנוחה וקופצניות; בדרך כלל הם נחו עמוק בכיסיו. הוא ליקק את שפתיו כשהביט בבחורות, והעיר הערות שקטות, מלאות ביטחון עצמי, על שדיים, רגליים ולשון...

מצמצתי והסתכלתי על ג'נסן. לא הייתי בת שש עשרה יותר. הייתי בת עשרים וארבע, וויל היה בן שלושים ואחת. ראיתי אותו לפני ארבע שנים בחתונה-שנועדה-לכישלון של ג'נסן, והחיוך השקט והכריזמטי שלו רק התפתח לעוצמתי יותר, מטריף יותר. התבוננתי, מרותקת, כשוויל חמק לחדר צדדי עם שתיים מהשושבינות של גיסתי.

"תתקשרי אליו, ג'נסן דחק, שולף אותי מהעלאת הזיכרונות. הוא יודע לאזן בין עבודה לחיים. הוא מקומי, הוא בחור טוב. סתם... לצאת קצת, בסדר? הוא ידאג לך."

ניסיתי להרגיע את הרטט שהרעיד את עורי כשאחי הבכור
אמר את זה. לא הייתי בטוחה איך רציתי שוויל ידאג לי: האם
רציתי שהוא יהיה סתם החבר של אחי, שעוזר לי למצוא איזון?
או שמא רציתי פשוט לקבל מבט בוגר על מושא הפנטזיות הכי
מלוכלכות שלי?

"האנה," אבא לחץ. "שמעת את אחיך?"

מלצר עבר עם מגש של גביעי שמפניה מלאים והחלפתי את
הגביע הריק שבידי לכוס מלאה ומבעבעת. "שמעתי אותו. אני
אתקשר לווייל. "

פרק אחת

צלצול אחד. שניים.

הפסקתי לצעוד לזמן ארוך מספיק כדי להסיט את הווילון ולהציץ דרך החלון, מזעיפה את פניי לשמיים. היה עדיין חשוך בחוץ, אבל תירצתי לעצמי שהשמיים כחולים יותר משחורים, עם התחלה של כתמים ורודים-סגולים לאורך האופק. טכנית: בוקר.

זה קרה שלושה ימים לאחר 'ההתערבות' שעשה לי ג'נסן, ובהתאם לכך, הניסיון השלישי שלי להתקשר לוויל. על אף שלא היה לי מושג מה לומר – או אפילו מה אחי ציפה שאגיד – ככל שחשבתי על זה, הבנתי שג'נס צדק: הייתי כמעט תמיד במעבדה, וכשהייתי בבית ישנתי או אכלתי. הבחירה שעשיתי, במגורים בדירה של ההורים שלי במנהטן במקום בקרבת החברים שלי בני גילי בברוקלין וקווינס, לא ממש תרמה לאפשרויות החברתיות שלי. תוכן המקרר שלי כלל ירק אקראי, לפעמים טייק-אאוט, ואוכל קפוא. כל חיי עכשיו סבבו סביב סיום הלימודים וקידום קריירת המחקר העתידית המושלמת שלי. זה היה פוקח-עיניים להבין כמה מעט היה לי מחוץ לכל זה.

כנראה שמשפחתי הבחינה בכך, ומסיבה כלשהי נראה שג'נסן חושב שהפיתרון להציל אותי מרווקותי הצפויה היה וויל.

הייתי בטוחה פחות. הרבה פחות.

ההיסטוריה המשותפת שלנו היתה, יש להודות, דלילה, ואפשרי לגמרי שהוא לא יזכור אותי כל כך טוב. הייתי האחות הקטנה, רקע, תפאורה להרפתקאותיו הרבות עם ג'נסן ועם הרומן הקצר שלו עם אחותי. ועכשיו התקשרתי אליו – בשביל מה? לצאת איתי? לשחק משחקי לוח? ללמד אותי איך...

לא יכולתי אפילו לסיים את המחשבה הזו.

התלבטתי האם לנתק. התלבטתי אם לא לחזור למיטה ולהגיד לאחי שהוא יכול לנשק לי את התחת ולמצוא פרויקט חדש לשפר. אבל באמצע הצלצול הרביעי, בזמן שאני אוזנת את הטלפון חזק כל כך בידי, עד שאני בטוחה שמחר היד עוד תכאב לי, וויל ענה.

"הלו?" קולו היה בדיוק כמו שזכרתי, עבה ועשיר, אך אפילו עמוק יותר. "הלו?" הוא שאל שוב.
"וויל?"

הוא שאף בחדות ושמעתי חיוך מתגנב לקולו כשאמר את הכינוי שלי: "זיגי?"

צחקתי; ברור שככה הוא זוכר אותי. רק המשפחה שלי קראה לי ככה עדיין. אף אחד לא ידע באמת מה פירוש השם – נדרש הרבה אומץ לתת לאריק, שהיה אז בן שנתיים, לבחור כינוי לאחותו התינוקת החדשה – אבל השם נתפס. "כן. זאת זיגי. איך ידעת?"

"ג'נסן התקשר אליי אתמול," הסביר. "הוא סיפר לי על הביקור שלו ועל השטיפה שנתן לך. הוא אמר שאולי תתקשרי."

"טוב, הנה אני," אמרתי חלושות.

נשמעו גניחה ורשרוש סדינים. ברור שלא ניסיתי לדמיין באיזו מידה הוא היה עירום בקצה השני של הקו. אבל הפרפרים בבטני התעופפו לגרוני, כששמתי לב שהוא נשמע עייף וכי הוא ישן. אוקיי, אולי טכנית, עדיין לא היה בוקר...

הגנבתי מבט נוסף החוצה. "לא הערתי אותך, נכון?" אפילו לא הסתכלתי על השעון ועכשיו פחדתי לעשות זאת. "זה בסדר. השעון המעורר עמד לצלצל בעוד, " – הוא השתהה, מפהק – "שעה."

עצרתי גניחת בהלה. "מצטערת. הייתי קצת... לחוצה." "לא, לא, זה בסדר. אני לא מאמין ששכחתי שאת גרה בעיר עכשיו. מתחבאת בפקולטה לרפואה, מזליפה בפטיפה בשלוש השנים האחרונות."

הבטן שלי התהפכה כשקולו העמוק הפך צרוד בגלל נזיפותיו הקלילות. "אתה נשמע כאילו אתה בצד של ג'נסן." נימתו התרככה. "הוא פשוט דואג לך. הוא האח הגדול שלך, זה התפקיד האהוב עליו."

"ככה שמעתי." חזרתי לצעוד לאורך החדר, מחפשת לעשות משהו כדי לתעל את האנרגיה השלילית מעצביי. "הייתי צריכה להתקשר לפני..."

"גם אני." הוא זו ונשמע שהתיישב. שמעתי אותו נאנח שוב כשהתמתח, ועצמתי את עיניי למשמע הקול. זה נשמע מאוד דומה, ואפילו מדויק ומסיח את הדעת – כמו סקס.

תנשמי דרך האף, האנה. תישארי רגועה. "אתה רוצה לעשות משהו היום?" פלטתי, ממש רגוע. הוא היסס, ויכולתי להכות את עצמי מפני שלא חשבתי על כך שאולי כבר היו לו תוכניות. כמו עבודה. ואחרי העבודה, אולי

דייט עם חברה. או אישה. לפתע התאמצתי לשמוע כל צליל שעבר דרך הדממה הטעונה.

אחרי נצח הוא שאל, "על מה חשבת?"

שאלה טעונה. "ארוחת ערב?"

וויל השתהה לכמה רגעים כואבים. "יש לי משהו הערב. פגישה מאוחרת. מה לגבי מחר?"

"מעבדה. קבעתי כבר דייט של שמונה עשרה שעות עם התאים האלה שבאמת מתרבים לאט, ואם אהרוס את זה ואצטרך להתחיל

מחדש, נשבעת שאני מסוגלת לדקור את עצמי."

"שמונה עשרה שעות? זה יום ארוך, זיגס."

"אני יודעת."

הוא המהם לפני ששאל, "באיזו שעה את מתחילה הבוקר?" "מאוחר יותר," אמרתי והצצתי בשעון עם צביטה בלב. השעה

היתה רק שש בבוקר. "אולי בסביבות תשע או עשר."

"את רוצה להצטרף אליי לריצה בפארק?"

"אתה רץ?" שאלתי. "מרצונך החופשי?"

"כן," אמר צוחק עכשיו. "לא בקטע של 'אני רץ כאילו רודפים

אחרי', אלא 'אני רץ בשביל הכושר'."

עצמתי את עיניי בחוזקה, חשתי את הלחץ המוכר לסיים את זה, כמו אתגר, כמו משימה ארוכה.

ג'נסן הטיפש. "מתי?"

"בערך בעוד שלושים דקות?"

הצצתי שוב דרך החלון. בקושי היה אור בחוץ. שלג נערם

על האדמה. שינוי, הזכרתי לעצמי. ועם זאת עצמתי את עיניי

ואמרתי, "סמס לי כתובת. אפגוש אותך שם."

היה קר. קור מקפיא־תחת יהיה מונח מדויק יותר. קראתי שוב את הודעת הטקסט של וויל, שאמר לי לפגוש אותו ליד שער

המהנדסים בפינת הרחובות החמישי והתשעה עשר בסנטרל פארק והלכתי הלוך וחזור, מנסה לשמור על חום גופי. אוויר הבוקר צרב את פניי וחדר לרגליי דרך בד המכנסיים שלי. הלוואי שהייתי מביאה כובע. הלוואי שהייתי זוכרת שהיה פברואר בניו יורק ורק משוגעים הלכו לפארק בפברואר בניו יורק. לא יכולתי להרגיש את אצבעותיי ודאגתי שהאוויר הקר יחד עם הרוח הקרה עלולים לגרום לאוזניי לנשור.

היה רק קומץ אנשים בסביבה: משיגנים מכורים לכושר וזוג צעיר שהתחבק על ספסל מתחת לעץ מחטים ענקי, כל אחד מהם אווח כוס חד פעמית של משהו שנראה חם וטעים. להקה של ציפורים אפורות ניקרו באדמה, והשמש הפציעה על רקע גורדי השחקים באופק.

נעתי על הגבול שבין התאמה חברתית לחנוניות גמורה רוב חיי, אז ברור שהרגשתי מחוץ לאיזור הנוחות שלי בעבר: כשקיבלתי את פרס המחקר מול אלפי הורים וסטודנטים ב-MIT, כמעט בכל פעם שהלכתי לקניות, וגם, הרגע הזכור ביותר, כשאית'ן קינגמן רצה שארד לו בכיתה י"א ולא היה לי שום מושג איך הייתי אמורה לעשות זאת ולנשום באותו זמן אבל עכשיו, כשאני צופה בשמיים מתבהרים עם כל דקה שחולפת, הייתי בורחת מהרגע הזה וחוזרת אל כל אחד מהזכרונות האלה בהכרת תודה. זה לא שלא רציתי לרוץ... למען האמת, כן, זה היה חלק מהותי בעניין. לא רציתי לרוץ. אפילו לא הייתי בטוחה שידעתי לרוץ רק בשביל הספורט. גם לא חששתי לראות את וויל. פשוט הייתי לחוצה. נזכרתי איך הוא היה – תמיד היה משהו איטי ומהפנט בתשומת לבו. משהו בו שהקרין מיניות. מעולם לא הייתי צריכה לקיים איתו קשר אחד על אחד, ודאגתי שפשוט אין לי קור הרוח הנדרש להתמודד עם זה.

אחי הטיל עליי משימה – לכי לחיות את חייך במלואם – הוא

ידע שיש דרך אחת לשכנע אותי להתמודד עם זה, והיא לגרום לי לחשוב שאני נכשלת. הייתי די בטוחה בכך שהכוונה של ג'נס לא היתה שאבילה עם וויל כדי ללמוד איך לצאת לדייטים וגם, בואו נודה בזה, איך להזדיין. הייתי צריכה להיכנס אל ראשו של וויל, ללמוד מהאמן ולהיות יותר כמוהו בדברים האלה. הייתי צריכה להעמיד פנים שאני סוכנת חשאית במשימה סודית: להיכנס ולצאת ולברוח ללא פגע.

שלא כמו אחותי.

אחרי שליב בת השבע-עשרה התמזמזה כל חג המולד עם וויל בן התשע עשרה, שניגן על בס והיה לו פירסינג, למדתי המון על איך זה נראה כשנערה נדלקת על הילד הרע. וויל סאמנר היה ההגדרה של אותו נער.

כולם רצו את אחותי, אבל ליב מעולם לא דיברה על אף אחד כמו שדיברה על וויל.

"זיג!"

ראשי התרומם מיד למשמע הכינוי שלי, לקחתי רגע נוסף לוודא, בעוד האיש המדובר צועד לעברי. הוא היה גבוה משזכרתי, והיה לו גוף ארוך ורזה, פלג הגוף העליון שלו היה רחב והרגליים הארוכות שלו, שהיו אמורות לגרום לו להיראות מגושם, איכשהו לא עשו זאת. תמיד היה בו הדבר הזה – משהו ממגנט שלא ניתן לעמוד בפניו, שלא היה קשור למראה טוב סימטרי קלאסי. אבל אפילו הזיכרון שלי מוויל מלפני ארבע שנים החוויר בהשוואה לאיש שעמד מולי עכשיו.

החיוך שלו נשאר אותו דבר: מעט עקום ונוכח תמיד, מעניק לפנים שלו תחושת שובבות תמידית. כשהתקרב, הוא הציץ לכיוון קול שהשמיעה סירנה, ואני קלטתי את זווית הלסת עטוית הזיפים שלו, את צווארו החלק והשזוף, שנעלם מתחת לצווארון הפליז שלו.

כשהוא הגיע אליי, חיוכו התרחב. "בוקר", הוא אמר. "חשבתני שזו את. אני זוכר שהיית הולכת ככה, כשהיית לחוצה מהלימודים או מכל דבר אחר. זה שיגע את אמא שלך."

מבלי לחשוב צעדתי קדימה וכרכתי את זרועותיי סביב צווארו בחיבוק חזק. לא זכרתי שאי פעם הייתי קרובה כל כך לוויל. הוא היה חם ומוצק; עצמתי את עיניי, כשהרגשתי שהוא מצמיד את פניו לראשי.

קולו העמוק העביר בי רטט: "כל כך טוב לראות אותך."
הסוכנת החשאית האנה.

בחוסר רצון צעדתי צעד לאחור ושאפתי אוויר צח מהול בניחוח הנקי של הסבון שלו. "טוב לראות גם אותך."
עיניים כחולות בוהקות הביטו אליי מתחת לכובע גרב שחור, שערו הכהה תחוב בפראות מתחתיו. הוא התקרב והניח משהו על ראשי.

"הנחתי שתצטרכי את זה."

הושטתי את ידי, מרגישה את כובע הצמר העבה. וואו, זה היה מקסים בצורה מפרקת מגננות. "תודה. אולי בכל זאת אצליח לשמור על האוזניים."

הוא חייך, צועד לאחור ובוחר אותי מעלה-מטה. "את נראית... שונה, זיגס."

צחקתי. "אף אחד חוץ מהמשפחה שלי לא קרא לי ככה שנים."

החיוך נעלם מפניו והוא הביט בי בריכוז, כאילו, אם היה לו מזל, שמי הפרטי יהיה חקוק שם. הוא תמיד קרא לי זיגי, בדיוק כמו האחים שלי – ג'נסן, כמובן, אבל גם ליב, נילס ואריק. עד שעזבתי את הבית תמיד הייתי פשוט זיגי. "טוב, איך החברים שלך קוראים לך?"

"האנה", אמרתי בשקט.

הוא המשיך לכהות בי. הוא נעץ מבט בצווארי, בשפתיי, ואז לקח את הזמן לבדוק את עיניי. האנרגיה בינינו היתה מוחשית... אבל, לא. אני בטח מפרשת את הסיטואציה באופן שגוי לחלוטין. וזו בדיוק היתה הסכנה בויל סאמנר.

"אז", אמרתי, מרימה את הגבות. "ריצה."

וויל מצמץ, כאילו זה עתה הבין איפה אנחנו. "כן."

הוא הנהן, הושיט את ידו ומשך את כובעו מטה, כדי שיכסה את אוזניו. הוא נראה כל כך שונה ממה שזכרתי – מסודר ומצליח – אבל ידעתי שאילו הייתי מסתכלת בו מקרוב, אפשר היה לראות את הסימנים הקלושים במקום בו העגילים שלו היו בעבר.

"דבר ראשון", הוא אמר, ומקדתי מיד את תשומת לבי אל פניו. "אני רוצה שתשימי לב לקרח שחור. הם עושים עבודה טובה בשמירה על השבילים נקיים, אבל אם לא תשימי לב, את יכולה באמת לפגוע בעצמך."

"בסדר."

הוא הצביע על השביל המתפתל סביב המים הקפואים. "זו ההקפה התחתונה. המסלול המקיף את האגם מושלם, כי יש בו מעט עליות."

"ואתה רץ את זה כל יום?"

עיניו של וויל נצצו כשהוא נד בראשו. "לא את זה. זה רק קילומטר וחצי. מכיוון שאת רק מתחילה, נלך את החלק הראשון והאחרון, ונרוץ את הקילומטר באמצע."

"למה אנחנו לא רצים פשוט במסלול הרגיל שלך?" שאלתי, לא אוהבת את הרעיון שהוא מאט או משנה את השגרה שלו בשבילי.

"כי זה שישה קילומטרים."

"אני לגמרי יכולה לעשות את זה", אמרתי. שישה קילומטרים

לא נראו הרבה כל כך. זה היה קצת פחות משלושים ושניים אלף רגל. אם אצער צעדים גדולים, זה בסך הכל ששה עשר אלף מדרגות... הרגשתי שהפה שלי מתעקם מטה, שכן שקלתי זאת לגמרי.

הוא טפח על כתפי בסבלנות מוגזמת. "ברור שאת יכולה. אבל בואי נראה איך את מסתדרת היום ואז נדבר." ואז? הוא קרץ.

טוב, אז מסתבר שלא הייתי ממש אצנית. "אתה עושה את זה כל יום?" התנשמתי. יכולתי להרגיש זרזיף זיעה זורם מהרקה שלי במורד צווארי ואפילו לא היה לי כוח להרים יד ולנגב אותו משם.

הוא הנהן, נראה כאילו הוא פשוט נהנה מהליכה קלילה על הבוקר. אני הרגשתי שאני עומדת למות.

"עוד כמה זמן נשאר?"

הוא הביט בי בחיוך זחוח, אבל מעורר תיאבון. "חצי קילומטר."

אוי אלוהים.

הזדקפתי והרמתי את הסנטר. אני יכולה לעשות את זה. אני צעירה ובכושר גופני... בערך. עמדתי כמעט כל היום, מתרוצצת מחדר לחדר במעבדה, ותמיד עלייתי במדרגות כשחזרתי הביתה. יכולתי לגמרי לעשות את זה.

"טוב..." אמרתי, מרגישה כאילו שהריאות שלי התמלאו במלט, כך שהצלחתי לקחת רק נשימות קצרות ומהירות.

"זה מרגיש נהדר."

"כבר לא קר?"

"לא." יכולתי ממש כמעט לשמוע את הדם זורם בוורידים שלי, את עוצמת כוח פעימות הלב שלי בתוך החזה. רגלינו הלמו על השביל, ולא, בהחלט כבר לא היה קר. "מלבד זה שאת עסוקה כל הזמן," הוא שאל, הנשימה שלו לא מאומצת כלל, "את אוהבת את העבודה שאת עושה?" "אני אוהבת את זה." התנשמתי. "אני אוהבת לעבוד עם לימאקי."

דיברנו זמן מה על הפרויקט שלי, על האנשים במעבדה. הוא הכיר את המנחה שלי לתואר שני בעקבות המוניטין שלו בתחום החיסונים, והתרשמתי לראות שוויל עקב אחרי הספרות האקדמית גם בתחום, שהוא אמר שלא תמיד מציג את הביצועים הטובים ביותר בעולם בעולם ההשקעות. אבל הוא היה סקרן לדעת יותר מהתפקיד; הוא רצה לדעת על חי, ושאל ישירות.

"החיים שלי הם המעבדה," אמרתי והצצתי בו כדי לאמוד את רמת השיפוט שלו. הוא בקושי מצמץ. היו כמה סטודנטים לתארים מתקדמים וצבא של פוסט־דוקטורנטים שהעמיסו ניירות. "כולם נהדרים," הסברתי, בולעת לפני שלקחתי לגימת אוויר ענקית. "אבל אני מסתדרת הכי טוב עם שניים מהם, ושניהם נשואים עם ילדים, אז אנחנו לא בדיוק יוצאים להסתער על שולחנות ביליארד אחרי העבודה."

"בכל מקרה, אני לא חושב שמועדוני הביליארד עדיין פתוחים אחרי שאתם מסיימים לעבוד," הקניט. "אבל לא בגלל זה אני פה? מתנהג כמו אח גדול – מוציא אותך מהשגרה שלך?"

"נכון," אמרתי בצחוק. "וגם אם הייתי עצבנית כשג'נסן אמר לי בצורה ישירה ובוטה שאני צריכה שיהיו לי חיים, הוא לא בדיוק טעה." השתתקתי, רצה כמה צעדים נוספים. "פשוט הייתי מרוכזת בעבודה במשך כל כך הרבה זמן, מרוכזת בלהתגבר על

המשוכה הבאה, ואז על עוד אחת, ככה שלא ממש עצרתי ליהנות מכל זה."

"כן," הוא הסכים בשקט. "זה לא טוב."

ניסיתי להתעלם מהלחץ שחשתי תחת מבטו ומיקדתי את עיניי בשביל שלפנינו. "אתה מרגיש לפעמים שהאנשים שהכי חשובים לך הם לא האנשים שאתה רואה הכי הרבה?" כשהוא לא הגיב, הוספתי, "בזמן האחרון פשוט אני מרגישה שאני לא מתמקדת במה שחשוב."

הבטתי בו מזווית העין וראיתי אותו מביט הרחק, מהנהן. לקח לו נצח להשיב, אבל כשהוא עשה זאת, אמר, "כן, אני מבין את זה."

רגע אחר כך הסתכלתי לעברו של וויל למשמע צליל צחוקו. הוא היה עמוק, והצליל חלחל דרך העור שלי לעצמותיי. "מה את עושה?" הוא שאל.

הבטתי אל המקום שאליו הסתכל, אל זרועותי שהיו שלובות מעל לחזה שלי. התכווצתי בתוכי לפני שהודיתי, "הציצים שלי כואבים. איך אתם עושים את זה?" "טוב, קודם כל, אין לנו..." הוא נופף קלות לעבר החזה שלי.

"אבל מה עם הדברים האחרים? זאת אומרת, אתה רץ בתחתוני בוקסר?" לעזאזל, מה לא בסדר איתי? בעיה מספר אחת: היעדר יכולת סינון דיבורי.

הוא הביט בי שוב, מבולבל, וכמעט מעד על ענף שנפל. "מה?"

"בוקסר?" חזרתי על המילה ופירקתי אותה לשלוש הברות מלאות. "או שיש לך דברים שמונעים מהאיברים הגבריים שלך..."

הוא קטע אותי בצחוק מתפרץ חזק שהדהד מהעצים באוויר

הקפוא. "כן, בלי בוקסר," הוא אמר. "יהיו יותר מדיי דברים שנעים שם למטה." הוא קרץ ואז הביט קדימה אל השביל, עוטה חצי חיוך פלרטטני.

"יש לך איברים מיותרים?" הקנטתי.

וויל זרק בי מבט משועשע. "אם את חייבת לדעת, אני לובש מכנסי ריצה שמותאמים לזה, כדי לשמור על הבנים בטוחים." "נראה שהבנות פשוט בנות מזל בקטע הזה. אין דברים שם למטה ש..." – נופתי בזרועותי בפראות – "מתנדנדים לכל עבר. אנחנו מינימליסטיות למטה."

הגענו לחלק שטוח של השביל והאטנו להליכה. וויל צחק בשקט לידי. "שמתי לב."

"אתה המומחה."

הוא זרק בי מבט ספקני. "מה?"

במשך שבירר שנייה המוח שלי ניסה לעצור את מה שעמדתי לומר, אבל זה היה מאוחר מדיי. מעולם לא הייתי טובה במיוחד בצינזור המחשבות שלי – עובדה שהמשפחה שלי שמחה להעלות בכל הזדמנות – אבל כאן הרגשתי כאילו המוח שלי גונב את ההזדמנות הנדירה הזו להוציא את הכל החוצה מול וויל האגדי, כאילו אולי לא אקבל הזדמנות נוספת. "ה... מומחה לכוס", לחשתי, את המילה ב־כ' מבטאה רק באמצעות השפתיים.

עיניו התרחבו, צעדיו התגודדו מעט.

עצרתי, מתכופפת לנשימה עמוקה. "אמרת את זה בעצמך."

"מתי אי פעם אמרתי שאני 'מומחה לכוס'?"

"אתה לא זוכר שאמרת לנו את זה? אמרת שג'נסן טוב בדיבורים. ואתה טוב במעשים. ואז הנעת את הגבות שלך."

"זה מזריד. איך לעזאזל את זוכרת את כל זה?"

התיישרתי. "הייתי בת שתיים־עשרה. אתה היית החבר החתיך

בן התשע-עשרה של אחי, שהתברח על סקס בבית שלנו. היית כמעט יצור מיתי..."

"למה אני לא זוכר שום דבר מכל זה?"

משכתי בכתפיי והסתכלתי על פניי השביל הצפוף עכשיו. "כנראה מאותה סיבה."

"גם לא זכרתי שהיית מצחיקה כל כך. או שאת כל כך..." – הוא לקח רגע להסתכל בי מלמעלה למטה – "בוגרת." חייכתי. "לא הייתי."

הוא הושיט את ידו ומשך את הסווטשירט מעל לראשו. לרגע קצר החולצה שמתחתיה נמשכה איתה, וחלק נכבד של פלג גופו העליון נחשף. גופי התכווץ למראה הבטן השטוחה שלו והשיער הכהה שירד מהטבור שלו מטה בכיוון המכנסיים הקצרים. מכנסי הריצה שלו היו נמוכים מספיק, בשביל שאוכל לראות את מתאר מותניו המסותתים, את הרמיזה המפתה של איברים גבריים ורגליים של גבר ו... אלוהים אדירים הגוף של וויל סאמנר היה לא מהעולם הזה.

בעודו מושך את שולי חולצתו מטה, הוא ריסק את החלום בהקיץ שלי והרמתי את מבטי כדי להמשיך להביט בו. בזרועותיו, שהיו עכשיו חשופות מתחת לשרוולים הקצרים של חולצתו. הוא גירד את צווארו, מתעלם מהאופן שבו עיניי עברו על הזרוע שלו. היו לי הרבה זיכרונות מהקיץ שבו וויל גר איתנו בזמן שעבד אצל אבא: לשבת איתו ועם ג'נסן על הספה בזמן שצפינו בסרט, לעבור לידו במסדרון בלילה כשהוא לובש לא יותר ממגבת מסביב למותניו, לבלוס ארוחת ערב בשולחן המטבח אחרי יום ארוך במעבדה. אבל כנראה רק בשל השפעה רעה של קסם אפל כלשהו יכולתי לשכוח מהקעקועים. כשראיתי אותם עכשיו, נזכרתי בציפור הכחולה ליד כתפו, בהר ובשורשי עץ עטוף גפנים על שריר הזרוע שלו. חלק מהקעקועים היו חדשים.

מערבולות דיו יצרו סליל די.אן.איי כפול במרכז זרוע אחת, קוים של פונוגרף הציצו מתחת לשרוולו בצד השני. וויל השתתק ואני פגשתי את מבטו כדי למצוא אותו מחייך אליי.

"סליחה," מלמלתי וחייכתי בביישנות. "יש לך חדשים." הלשון שלו הציצה החוצה כדי ללקק את שפתיו, ופנינו ללכת שוב. "אל תתנצלי. לא הייתי עושה אותם אילולא הייתי רוצה שאנשים יסתכלו."

"וזה לא מוזר? עם התפקיד שלך בעולם העסקים והכל?" הוא משך בכתפיו ומלמל, "שרוולים ארוכים, חליפות עם ז'קט. מרבית האנשים לא יודעים שהם שם." הבעיה עם מה שהוא אמר היא שזה לא גרם לי לחשוב על מרבית האנשים שלא ידעו על הקעקועים שלו – זה גרם לי לתהות על אלה שהכירו כל קו של דיו על העור שלו.

הסכנה בווייל סאמנר, הזכרתי לעצמי. כל מה שהוא אומר נשמע מלוכלך, ועכשיו את חושבת עליו עירום. שוב. מצמצתי בעיניי וחिפשתי נושא חדש. "אז מה לגבי החיים שלך?"

הוא הסתכל עליי בזהירות. "מה את רוצה לדעת?"
"אתה אוהב את העבודה שלך?"
"רוב הזמן."

עניתי לתשובתו בחיוך. "אתה מצליח לראות את המשפחה שלך לעיתים קרובות? אמא שלך והאחיות שלך נמצאות בווישינגטון, נכון?" נזכרתי שלווייל היו שתי אחיות מבוגרות ממנו בהרבה, שתייהן התגוררו קרוב לאמא שלהן.

"אורגון," הוא תיקן. "וכן, פעמיים בשנה."
"אתה יוצא עם מישהי?" פלטתי.
הוא כיווץ את מצחו, כאילו לא ממש הבין. כעבור רגע הוא ענה, "לא."

התגובה המבולבלת, אך המקסימה שלו, עזרה לי לשכוח עד כמה השאלה שלי היתה לא במקום. "היית צריך באמת לחשוב על זה?"

"לא, חכמה בלילה. לא, אין אף אחת שהייתי מציג בפניך ואומר 'היי זיגי, זאת כך וכך, החברה שלי'."

המהמתי ובחנתי אותו. "איזו התחמקות מאוד ספציפית." הוא הוריד את הכובע מהראש שלו והעביר את אצבעותיו בשיערו, שהיה לח מזיעה והזדקר במיליון זוויות. "אף אחת לא תפסה את עיניך?"

"כמה תפסו." הוא הפנה את עיניו אליי, מסרב להתכווץ מחקירת. נזכרתי בזה לגבי וויל; הוא מעולם לא הרגיש צורך להסביר את עצמו, אבל הוא גם לא נרתע משאלות.

ברור שהוא היה כמו שהיה תמיד: לעיתים קרובות עם נשים, ולעולם לא עם אחת בלבד. מצמצתי, מביטה בחזהו כשהוא מתרחב ומתכווץ עם נשימותיו המתייצבות לאט, בכתפיו השריריות המובילות לצוואר חלק ושזוף. שפתיו נפרדו קלות ולשונו הציצה כדי להרטיב אותן שוב. הלסת של וויל היתה מגולפת ומכוסה בזיפים כהים. היה לי דחף פתאומי ומוחץ להרגיש אותה בין ירכי.

עיני צנחו לזרועותיו המעוצצות, ידיו הגדולות נרגעו לצידו גופו – שיט מה שהאצבעות האלה כנראה ידעו לעשות – הבטן השטוחה שלו, וחזית מכנסי הריצה שלו, שאמרו לי שלוויל סאמנר יש הרבה מה להציע מתחת לחגורה... אלוהים אדירים, רציתי לדפוק את החיוך מפניו של הגבר הזה.

שתיקה עמדה בינינו והחשמל זרם באוויר. לא חייתי מאחורי מראה דו צדדית ומעולם לא היו לי פניי פוקר. וויל ככל הנראה יכול היה לקרוא כל מחשבה שעברה במוחי.

עיניו התכחו בהבנה, הוא התקרב צעד אחד קרוב יותר והביט

בי מכף רגל עד ראש, כאילו בוחן בעל חיים שנתפס במלכודת.
חיוך מדהים וקטלני נמשך על פיו. "מה פסק הדין?"
בלעתי רוק בחוזקה, אגרפתי את ידי המיוזעות ואמרתי רק
"וויל?"

הוא מצמץ ואז מצמץ שוב, צעד לאחור ונראה שהוא תופס את
עצמו. ממש יכולתי לראות שההבנה מתגבשת במוחו: זו אחותו
החינוקת של ג'נסן... היא צעידה ממני בשבע שנים... התמזמזת
עם ליב... הילדה הזאת חנונית... תפסיק לחשוב עם הזין שלך.

הוא התכווץ מעט ואמר, "צודקת, סליחה," ואז התנשף.
נרגעתי, משועשעת מהתגובה. שלא כמוני, לויל היה פרצוף
פוקר ידוע לשמצה... אבל לא הפעם, וכנראה שלא איתי. ההבנה
הזו שלחה זרם של ביטחון עצמי דרך החזה שלי: אולי כמעט בלתי
אפשרי לעמוד בפניו והוא אולי הגבר החושני ביותר על כוכב
הלכת, אבל האנה ברגסטרם יכולה להתמודד עם וויל סאמנר.
"אז" אמרתי. "אתה לא מוכן להתמסד עדיין?"

"בהחלט לא." זוית פיו התרוממה שוב לחיוך והוא נראה
הורס לחלוטין. הלב והאיברים הנשיים שלי לא ישרדו לילה עם
האיש הזה.

טוב שזו אפילו לא אפשרות, וואגינה. תרגיעי.

השלמנו הקפה וחזרנו לתחילת המסלול, וויל נשען על עץ.
"אז למה החלטת שהגיע הזמן לבלות זמן בעולם החיים?" הוא
הטה את ראשו כשהחזיר אליי את השיחה. "אני יודע שג'נסן ואבא
שלך רוצים שיהיו לך חיי חברה פעילים יותר, אבל נו באמת, את
בחורה יפה, זיגס. לא יכול להיות שלא היו לך הצעות."

נשכתי את שפתי לרגע, משועשעת, שכן ברוד שוויל יחשוב,
שבשבילי כל זה היה כדי להשיג זיון.

האמת... הוא לא טעה לגמרי. ולא היו שום שיפוט בצורת
הביטוי שלו, שום תחושת אי נוחות סביב נושא כל כך אישי.

"זה לא שלא יצא לי לצאת לדייטים. אני רק לא יודעת איך לעשות את זה טוב," אמרתי, ונזכרתי במפגש האחרון והבלתי מספק לגמרי שהיה לי. "אני יודעת שקשה לחשוב ככה עם כל הקסם שנוטף ממני, אבל אני לא כל כך טובה במצבים כאלה. ג'נסן סיפר לי סיפורים עליך. הצלחת לסיים את הדוקטורט בהצטיינות, לצד זה שעשית כיף גדול. והנה אני, נמצאת במעבדה עם אנשים שנרמה שיכולים לעשות תואר אקדמי במוזרות. לא היו כל כך הרבה קופצים על המציאה, אם אתה יודע למה אני מתכוונת."

"את צעירה, זיגס. למה את מודאגת מזה עכשיו?"

"אני לא מודאגת מזה, אבל אני בת עשרים וארבע. יש לי חלקי גוף מתפקדים והמוח שלי נוטה ללכת למקומות מעניינים. אני רק רוצה ל... לחקור. לא חשבת על הדברים האלה כשהיית בגילי?"

הוא משך בכתפיו. "לא נלחצתי מזה."

"ברור שלא. הרמת גבה ותחתונים נפלו על הרצפה."

וויל ליקק את שפתיו וגירד בעורפו. "את קורעת."

"אני מדענית, וויל. אם אני מתכוונת לעשות את זה, אני צריכה ללמוד איך גברים חושבים, להיכנס לראש שלהם." נשמתי נשימה עמוקה, והתבוננתי בו היטב לפני שאמרתי, "תלמד אותי. אמרת לאחי שתעזור לי, אז תעשה את זה."

"אני די בטוח שהוא לא התכוון ל – 'היי, תראה לאחותי הקטנה את העיר, וודא שהיא לא משלמת יותר מדיי על שכר דירה, ואגב, תעזור לה למצוא זיון'." גבותיו הכהות התכווצו, כשנראה שהבין משהו. "את מבקשת ממני לשדך אותך עם חבר?" "אלוהים לא," לא הייתי בטוחה אם אני רוצה לצחוק או לזחול לתוך חור ולהסתתר שם לנצח נצחים. גם אם רמת הסקסיות שלו הרקיעה שחקים, מה שהייתי צריכה ממנו זה שהוא יעזור לי להצליח עם גברים אחרים. אולי אז אצליח להשיל ממני את

החנוניות ולהסדר בחברה. "אני רוצה שתעזור לי ללמוד..." משכתי בכתפיי וגירדתי בראשי מתחת לכובע. "איך לצאת לדייטס. תלמד אותי את הכללים."

הוא הסיט את מבטו ונראה קרוע. "הכללים? אני לא..." הוא הצטמרר, ונתן למילים לדעוך כשהושיט את ידו בכיוון הלסת. "אני לא בטוח שאני כשיר לעזור לך לפגוש בחורים." "הלכת לייל."

"כן, אז? זה היה לפני שנים, זיגס. אני לא חושב שהם הציעו את זה בסילבוס."

"והיית בלהקה," המשכתי תוך התעלמות מהחלק האחרון. "בסוף האיר שעשוע את עיניו. "מה הנקודה שלך?" "הנקודה שלי היא שהלכתי ל-MIT ושיחקתי מבוכים ודרקונים וקסם..."

"סליחה? הייתי פאקינג מקצוען במבוכים ודרקונים, זיגס." "הנקודה שלי," אמרתי והתעלמתי ממנו, "היא שלבוגר ייל, שחקן לקרוס ונגן בס לשעבר, אולי יהיו רעיונות לגבי איך להרחיב ולשפר את מאגר האופציות לחנונים לא חנוניים נטולי משקפיים."

"את צוחקת עליי עכשיו?"

במקום לענות שילבתי את זרועותיי על החזה שלי וחיכיתי בסבלנות. זו היתה אותה עמידה שאימצתי בעבר, כשהייתי אמורה לעשות סבב בין מספר מעבדות, כדי להחליט איזה סוג מחקר אני רוצה. אבל לא רציתי לעשות סבבי מעבדה במשך כל השנה הראשונה שלי במסלול לתואר שני; רציתי להתחיל במחקר שלי עם לימאקי, מיד. נעמדתי מחוץ למשרד שלו, לאחר שהסברתי מדוע עבודתו היתה בשלב מושלם להתקדם ממחקר חיסונים נגיפיים לפרזיטולוגיה, ומה חשבתי שאוכל לעבוד עליו בשביל התזה שלי. הייתי מוכנה לעמוד ככה שעות, אבל

אחרי חמש דקות בלבד הוא התייאש, וכדיקן המחלקה אישר לי חריגה.

וויל הביט למרחוק. לא הייתי בטוחה אם הוא שוקל את מה שאני אומרת, או מחליט אם עליו פשוט להתחיל לרוץ ולהשאיר אותי מתנשפת מאבק השלג שיעיף עליי.

לבסוף נאנח. "אוקיי, ובכן, הכלל הראשון של קיום חיי חברה סוערים יותר הוא לעולם לא להתקשר לאף אחד, חוץ ממונית, לפני שהשמש זרחה."

"כן. סליחה על זה."

הוא בחן אותי, ובסופו של דבר החווה בידו לעבר התלבושת שלי. "נרוץ. נצא ונעשה דברים." הוא כיווץ את פניו, מנופף קלות לכיוון גופי. "אני לא באמת חושב שאת צריכה לעשות שום דבר, חוץ מ... פאק, אני לא יודע. את לובשת סוטשירט סמרטטי של אחיך. תקני אותי אם אני טועה, אבל יש לי תחושה שזה לבוש סטנדרטי למדיי, אפילו כשאת לא רצה." הוא משך בכתפיו. "גם אם זה די חמוד."

"אני לא מתכוונת להתלבש כמו זנוונת."

"את לא צריכה להתלבש כמו זנוונת." הוא הזדקף, פורע את שיערו לפני שתחב אותו בחזרה מתחת לכובע הגרב. "אלוהים. את עקשנית. את מכירה את קלואי ושרה?"

נדתי בראשי. "הן בנות שאתה... לא יוצא איתן?"

"מה? ממש לא," הוא אמר בצחוק. "הן הנשים שמחזיקות את החברים הכי טובים שלי בביצים. אני חושב שיהיה לך טוב לפגוש אותן. נשבע באלוהים שבטח תהיו החברות הכי טובות עד שהלילה ייגמר."

פרק שתיים

"חכה רגע," אמר מקס ומשך את הכיסא שלו כדי להתיישב. "זו אחותו של ג'נסן שזיינת?"

"לא, זו האחות השנייה, ליב." ישבתי מול הבריטי והתעלמתי מהחיוך המשועשע על פניו, כמו גם מגוש מעיק בבטן. "ולא זיינתי אותה. התמזמזנו קצת. האחות הצעירה היא זיגי. היא היתה רק ילדה בפעם הראשונה שבאתי עם ג'נסן לבית שלו לחג המולד."

"אני עדיין לא מאמין שהוא לקח אותך הביתה לחג המולד והתמזמזת עם אחותו בחצר האחורית. הייתי בועט בתחת שלך." הוא שקל מחדש את דבריו וגירד את סנטרו. "בעצם זין על זה, לא הייתי שם קצוץ."

הסתכלתי על מקס, והרגשתי חיוך קטן עולה בזוית פי. "ליב לא היתה שם כשחזרתי כמה שנים אחר כך לקיץ. התנהגתי יפה בפעם השנייה."

מסביבנו נשמעו נקישת כוסות ושיחות שהתנהלו במלמול שקט. ארוחת צהריים בלה ברנרטין בימי שלישי הפכה למנהג בחבורה שלנו בששת החודשים האחרונים. בדרך כלל מקס ואני

היינו האחרונים שהגיעו לשולחן, אבל ככל הנראה האחרים נתקעו בפגישה.

"אני חושד שאתה רוצה על זה פרס," אמר מקס ובחן את התפריט שלו במבט מהיר, לפני שסגר אותו. למען האמת, אני לא בטוח למה הוא בכלל טרח לפתוח אותו מלכתחילה. הוא תמיד הזמין קוויאר למנה ראשונה ודג למנה העיקרית. לאחרונה הגעתי למסקנה, שמקס שמר על כל הספונסניות שלו בשביל חייו עם שרה; עם אוכל ועם עבודה הוא היה יצור שקט של הרגלים קבועים.

"אתה פשוט שוכח איך היית לפני שרה," אמרתי. "תפסיק להתנהג כאילו גרת במנזר."
הוא הכיר בזה בקריצה ובחיוך גדול וקליל. "אז ספר לי על האחות הקטנה הזו."

"היא הצעירה מבין חמשת ילדי משפחת בגרסטרום ולומדת לתואר שני באוניברסיטת קולומביה. לזיגי תמיד היה מוח מטורף. היא סיימה את לימודי התואר הראשון בשלוש שנים, ועכשיו עובדת במעבדה של לימאקי, זה שעושה את העבודה עם החיסונים?"

מקס הניד בראשו ומשך בכתפיו כאילו אומר, 'על מה לעזאזל אתה מדבר?' המשכתי, "זה מחקר חשוב בפקולטה לרפואה. בכל אופן, בסוף השבוע שעבר בווגאס, כשאתה רדפת אחרי הבחורה שלך בין שולחנות הבלאק-ג'ק, ג'נסן שלח לי הודעה שהוא בא לבקר אותה. אני חושב שהוא עשה לה שיחה, על כך שהיא לא יכולה להמשיך לגור בין המבחנות וכלי הקיבול לשארית חייה." המלצר הגיע למלא את כוסות המים שלנו, והסברנו שאנחנו מחכים לעוד כמה אנשים שיצטרפו לשולחן.

מקס הביט בחזרה אליי. "אז אתה מתכנן לראות אותה שוב, כן?"

"כן. בטח נצא ונעשה משהו בסוף השבוע הזה. אני חושב שנרוץ שוב יחד."

לא פספסתי את הדרך שבה עיניו התרחבו. "לתת למישהו לחדור למרחב הפרטי והקטן שלך? נראה לי שזה יותר אינטימי מסקס בשבילך, וויליאם."

"מה שתגיד." נפנפתי אותו.

"אז נהנית? להשלים פערים עם האחות הקטנה?"

זה היה כיף. זה לא היה פרוץ, ואפילו לא כל כך מיוחד – בסך הכל יצאנו לריצה, מכל הדברים. אבל בכל זאת הרגשתי קצת מעורער מכמה שהיא לא היתה צפויה. נכנסתי לזה מתוך מחשבה שצריכה להיות סיבה לכדידות שלה, לכך משעות העבודה הארוכות שלה. ציפיתי שהיא תהיה מסורבלת, מכוערת, או מתאימה בדיוק לתבנית הבחורה עם התנהגות אנטי-סוציאלית.

אבל היא לא היתה אף אחד מהדברים האלה, והיא בהחלט לא נראתה כמו "אחות קטנה" של מישו. היא היתה תמימה וקצת לא סיננה מילים לפעמים, אבל באמת שהיא היתה פשוט חרוצה ומצאה את עצמה כלואה בתוך הרגלים, שהיא לא נהנתה מהם יותר. יכולתי להזדהות.

פגשתי לראשונה את משפחת ברגסטרם במהלך חג המולד, בשנה השנייה שלי בקולג'. לא יכולתי להרשות לעצמי לטוס הביתה באותה שנה, ואמא של ג'נסן הזדעזעה מהרעיון שאשאר לבד במעונות, עד שהיא נסעה מבוסטון יומיים לפני חג המולד לאסוף אותי ולהביא אותי אליהם הביתה לחגים. המשפחה היתה אוהבת וקולנית, כפי שניתן לצפות מבית עם חמישה ילדים במרווחים כמעט זהים של שנתיים זה מזה. נאמן לעצמי לשלב זה בחיי, הוריתי להם בכך שהתמזמזתי בסתר עם בתם הבכורה בסככה שבחוץ.

כמה שנים אחר כך התמחיתי אצל יוהאן והתגוררתי בבית

משפחת ברגסטרום. רוב הילדים כבר עברו להתגורר מחוץ לבית או שהו בקרבת הקולג' במהלך הקיץ, אז היינו רק ג'נסן, הבת הצעירה זיגי ואני. הבית שלהם היה לי כמו בית שני. ובכל זאת, על אף שהתגוררתי בסביבה במשך שלושה חודשים וראיתי אותה לפני כמה שנים בחתונה של ג'נסן, כשהיא התקשרה אתמול, היה קשה לי אפילו לזכור את פניה.

אבל כשראיתי אותה בפארק, יותר זיכרונות ממה שהבנתי שהיו לי התעוררו בי. זיגי בת שנים עשרה, אפה המנומס חבוי מאחורי ספרים. היא הציעה רק חיוך מבוש מדי פעם מעבר לשולחן הארוחה, אבל חוץ מזה נמנעה ממגע איתי. ממילא הייתי בן תשע עשרה ולא ממש מודע למה שקורה סביבי. ונזכרתי בזיגי בגיל שש עשרה, כולה רגליים ומרפקים, שערה הסבוכ גולש במורד גבה. את שעות אחר הצהריים שלה בילתה במכנסיים קצרים גזורים ובגופיות, קוראת על שמיכה בחצר האחורית, בזמן שעבדתי עם אביה. הסתכלתי עליה כמו שהסתכלתי על כל נקבה בזמנו, כאילו אני סורק ומקטלג חלקי גוף. הילדה היתה מלאה במקומות הנכונים, אבל שקטה, וכמובן תמימה ולא משופשפת מספיק באומנות הפלירטוט, כדי להרוויח את חוסר העניין המזלזל שלי. באותה תקופה חיי היו מלאי סקרנות וקינק, נשים צעירות ומבוגרות יותר, שהיו מוכנות לנסות הכל פעם אחת.

אבל במהלך אחר הצהריים הרגשתי כאילו פצצה התפוצצה בראשי. לראות את פניה היה – באופן מוזר – כמו להיות שוב בבית, אבל גם כמו לפגוש נערה יפה בפעם הראשונה. היא לא נראתה כמו ליב או ג'נסן, שהיו בלונדינים וגבוהים, כמעט העתק זה של זו. זיגי נראתה כמו אביה, לטוב ולרע. היה לה השילוב הפרדוקסלי בין הרגליים הארוכות של אביה לבין הקימורים של אימה. היא ירשה את עיניו האפורות של יוהאן, שיער חום בהיר ונמשם, אבל גם את החיוך הרחב של אימה.

היססתי כשצעדה קדימה, כרכה את זרועותיה סביב צווארי ונצמדה אליי. זה היה חיבוק נעים, שגבל באינטימי. מלבד קלואי ושרה לא היו הרבה נשים בחיי שהיו רק ידידות. כשחיבקתי אישה כזאת – קרוב וצמוד – היה בזה בדרך כלל אלמנט מיני. זיגי תמיד היתה האחות הקטנה, אבל בזרועותיי הבנתי לגמרי שהיא כבר לא ילדה. היא היתה אשה בת עשרים ומשהו, עם ידיה החמות על צווארי וגופה צמוד לשלי. היה לה ריח של שמפו וקפה. היה לה ריח של אישה, ומתחת לסוושירט ולז'קט הדק והפתטי, יכולתי להרגיש את שדיה נלחצים אל חזי. כשהיא צעדה לאחור ובחנה אותי, מיד חיבבתי אותה: היא לא התלבשה כדי להרשים אותי, לא התאפרה או הגיעה עם ציוד ריצה יקר. היא לבשה את סוושירט ייל של אחיה, מכנסיים שחורים, שהיו קצרים מדי, ונעליים שבהחלט נראה שראו ימים יפים יותר. היא לא ניסתה להרשים אותי; היא רק רצתה לראות אותי.

היא מתחבאת בתוך עצמה, גבר, אמר ג'נסן כשהתקשר לפני קצת יותר משבוע. אני מרגיש שאכזבתי אותה, בזה שלא יכולתי לצפות את העובדה שיש לה אותם הגנים של התמכרות לעבודה כמו של אבא שלי. אנחנו נוסעים לבקר אותה. אני אפילו לא יודע מה לעשות.

ניערתי את עצמי ממחשבותיי כששרה ובנט התקרבו לשולחן. מקס קם לברך אותם, ואני הסבתי את מבטי כשהוא רכן לנשק את שרה מתחת לאוזנה, ולחש "את נראית יפפה, פרה".

"אנחנו מחכים לקלואי?" שאלתי ברגע שכולם התיישבו.

בנט דיבר מאחורי התפריט שלו. "היא בבוסטון עד יום שישי."

"תודה לאל", אמר מקס. "כי אני גווע ברעב ולוקח לאישה הזאת נצח להחליט מה היא רוצה."

בנט צחק בשקט, מניח את התפריט שלו על השולחן.
גם לי הוקל – לא מפני שהייתי רעב, אלא מפני שהייתי בסדר
עם הפסקה מתפקיד הגלגל החמישי מדיי פעם. ארבעת חברי
הטובים היו מרושני עונג וכתוצאה מזה גם יותר-מדיי מעורבים-
בחייה-האהבה-של-וויל. הם היו משוכנעים שהייתי במרחק קטן
מכך שאשת החלומות שלי תכבוש את לבי והיו נלהבים לראות
את זה קורה.

אני מצידי רק תרמתי לאובססיה הזו, כשחזרתי מווגאס בשבוע
שעבר ועשיתי את הטעות של לציין כלאחר יד, שאני מרגיש
מנותק רגשית משני הסטוצים הקבועים שלי, קיטי וקריסטי. שתי
הנשים שמחו להיפגש באופן קבוע לזיון ללא מחויבות, ונראה
היה שלא אכפת להן זו מקיומה של זו – או מהסטוץ החדש
שהיה לי מדיי פעם – אבל לאחרונה הרגשתי שאני פשוט עובר
סדרת תנועות:

להתפשט,

לגעת,

זיון,

אורגזמה,

(אולי איזו שיחה),

נשיקה לילה טוב

ואז הייתי נעלם, או שהן היו.

האם הכל נעשה קל מדיי? או שנמאס לי סוף סוף רק מסקס
– סקס?!

ולמה לעזאזל חשבתי שוב על כל זה? הזדקפתי ושפשפתי
את פניי בידים. שום דבר בחיי לא השתנה ביום אחד. היה לי
בוקר נחמד עם זיגי, זהו. זה הכל. העובדה שהיא היתה אמיתית
ומצחיקה באופן שגרם להסרת חומות ההגנה שלי ויפה באופן
מפתיע, לא היתה צריכה לנער אותי בצורה כל כך דרמטית.

"אז על מה דיברנו?" שאל בנט והודה למלצר כשהניח צ'ייסר על השולחן לפניו.

"דיברנו על האיחוד של וויל עם חברה ותיקה הבוקר," אמר מקס ואז הוסיף בלחש מבויס, "אישה."
שרה צחקה. "וויל נפגש עם אישה הבוקר? למה זה חדשות?"
בנט הרים את ידו. "רגע, הלילה אתה עם קיטי? והיה לך דייט נוסף הבוקר?" הוא לגם את הצ'ייסר שלו והביט בי.

למען האמת, קיטי היתה הסיבה המדויקת לכך שהצעתי להאנה להיפגש הבוקר במקום הלילה: קיטי היתה הפגישה המאוחרת. אבל ככל שחשבתי על כך, הרעיון לבלות כרגיל את יום שלישי איתה נראה פחות ופחות מושך.

נאנקתי, וגם מקס וגם שרה פרצו בצחוק. "זה לא מוזר שכולנו מכירים את לוח הסטוצים של וויל?" שרה שאלה.
מקס הביט בי, עיניו מחייכות. "אתה חושב לבטל את התוכניות עם קיטי, נכון? חושב שאתה הולך לשלם על זה?"

"כנראה," הודיתי. קיטי ואני יצאנו לפני כמה שנים, וזה הסתיים בצורה ידידותית עקב ההבנה שהיא רוצה ממני יותר. אבל כשנפגשנו שוב בבר לפני מספר חודשים, היא אמרה שהפעם היא רק רוצה לעשות כיף. מובן שהייתי בעניין. היא היתה מדהימה, ומוכנה לעשות כמעט כל מה שרציתי. היא התעקשה שסידור הסקס בלבד שלנו היה מעולה, מעולה, מעולה. העניין היה, אני חושב, ששנינו ידענו שהיא משקרת: כל פעם שהייתי צריך לדחות, היא היתה חסרת ביטחון ותלותית בפעם הבאה שבה נפגשנו.

כריסטי היתה כמעט ההפך הגמור. היא היתה מרוסנת יותר, היה לה פטיש להיות קשורה שלא התחברתי אליו, אבל לא הייתי נגד הנאה, והיא נשארה אחרי האורגזמה המשותפת רק לעיתים נדירות.

"אם אתה מעוניין בבחורה החדשה הזו, אתה צריך לסיים עם קיטי," אמרה שרה.

"חבר'ה," מחיתי, חופר בסלט. "אין שום דבר עם זיגי. בסך הכל רצנו."

"אז למה אנחנו עדיין מדברים על זה?" שאל כנט בצחוק. הנהנתי. "בריוק."

אבל ידעתי שאנחנו מדברים על כך כי הייתי מתוח, וכשהייתי מתוח זה היה ברור כמו שלט ניאון. הגבות שלי התכווצו, העיניים שלי התכחו והמילים שלי יצאו קטועות. התנהגתי כמו חרא. ומקס אהב את זה.

"אה, אנחנו מדברים על זה," אמר הבריטי, "כי זה מעצבן את ויליאם, וזה הדבר הפאקינג חביב עליי. מעניין מאוד כמה שהוא מהורהר היום אחרי בוקר עם האחות הקטנה הזאת. בדרך כלל וויל לא נראה כאילו הוא חושב כל כך הרבה עד שזה כואב." היא אחותו הצעירה של ג'נסן, "הסברתי לשרה ולבנט.

"הוא התנשק עם האחות הגדולה כשהם היו צעירים," הוסיף מקס לעזרה, תוך שהוא מדגיש את המבטא שלו להשפעה דרמטית.

"אתה כל כך אוהב דרמה," אמרתי וצחקתי. ליב היתה קטע קצר; בקושי יכולתי לזכור הרבה ממה שקרה מלבד נשיקה סוערת ואז ההתחמקות הקלה שלי כשחזרתי לניו הייבן. בהשוואה לכמה ממערכות היחסים שלי באותה תקופה, מה שקרה עם ליב בקושי נרשם על מד הסקס.

המנות הראשונות שלנו הגיעו ואכלנו בשקט. המוח שלי התחיל לנדרוד. במהלך הריצה לא הצלחתי להתאפק ופשוט נעצתי מבט בזיגי. בהיתי בלחייה, בשפתייה, בשיער הרך שנפל חופשי מהקוקו שלה וירד ישר על עור צווארה הרך. תמיד הייתי פתוח לגבי ההערכה שלי לנשים, אבל לא נמשכתי לכל אישה שראיתי.

אז מה היה בה? היא היתה יפה, אבל בהחלט לא הילדה הכי יפה שראיתי אי פעם. היא היתה צעירה ממני בשבע שנים, היו לה קימורים וגוף יפה, והיא בקושי יצאה מהעבודה שלה כדי לנשום אוויר. מה היא יכולה להציע לי שלא אוכל למצוא במקום אחר?

היא הביטה אליי ותפסה אותי; האנרגיה בינינו היתה מוחשית ומבלבלת בטירוף. וכשחייכה, זה האיר את כל פניה. היא נראתה פתוחה כמו דלת רשת בקיץ, ולמרות הטמפרטורה, משהו התחמם בעורקיי. זה היה רעב ישן ועם זאת מוכר. תשוקה שלא חשתי מזה זמן רב, כשהדם שלי התמלא באדרנלין ורציתי להיות היחיד שיגלה את סודותיה של נערה מסוימת. העור של זיגי נראה מתוק; שפתייה היו מלאות ורכות, צווארה נראה כאילו מעולם לא סומן בסימני שיניים או מציצה. החיה שבי רצתה להסתכל מקרוב על ידיה, על פיה, על שדיה.

הרמתי את מבטי כשהרגשתי שמקס צופה בי, לועס ומהורהר.

הוא הרים את המזלג וכיוון אותו אל חזי. "כל מה שנדרש זה לילה אחד עם הבחורה הנכונה. אני לא מדבר דווקא על סקס. לילה אחד יכול לשנות אותך, בחור צע..."

"אוף, תפסיק," נאנחתי. "אתה מתנהג כמו אידיוט מזדיין כרגע."

בנט הזרקף והצטרף. "זה קשור למציאת האישה שתגרום לך לחשוב. היא תהיה זו שתשנה את דעתך על הכול."

הרמתי ידיים. "זו מחשבה נחמדה, חברים. אבל זיגי באמת לא הטיפוס שלי."

"מה הטיפוס שלך? בחורה שהולכת? ויש לה כוס?" שאל מקס.

צחקתי. "אני חושב שזאת העובדה שהיא פשוט צעירה."

החבר'ה זמזמו והנהנו בהבנה, אבל יכולתי להרגיש ששרה מתכוננת בי. "תפסיקי עם זה", אמרתי לה.

"טוב, אני רק חושבת שלא מצאת מישהי שעושה לך חשק להתעמק. אתה בוחר סוג מסוים של נשים, סוג שאתה יודע שישתלב במבנה החיים שלך, בחוקים שלך, במגבלות שלך. אתה עוד לא משועמם? אתה אומר שהאחות הזו..."

"זיגי, הציע מקס.

"נכון", אמרה. "אתה אומר שזיגי היא לא הטיפוס שלך, אבל בשבוע שעבר אמרת שאתה מרגיש מנותק מהנשים שדופקות אותך בשמחה בלי מחויבויות מיותרות." היא נעצה את המזלג בארוחת הצהריים שלה ונאנחה כשהרימה את המזלג לפיה. "אולי אתה צריך לבצע הערכה מחודשת לטיפוס שלך?"

"לא הגיוני. אני יכול לאבד עניין במאהבות שלי, וזה לא אומר בהכרח שאני צריך לשנות את כל המערכת." המשכתי להתבונן באוכל שלי. "אם כן, למען האמת, יש לי טובה לבקש."

שרה בלעה והנהנה. "כמובן."

"קיווייתי שאולי את וקלואי תוכלו לצאת איתה? אין לה חברות אמיתיות כאן ואתן..."

"ברור", היא אמרה שוב במהירות. "אני ממש מחכה לפגוש אותה."

העפתי במקס מבט מזווית העין, לא מופתע לראות אותו נושך את שפתו ונראה כמו החתול שאכל את השמנת. אבל שרה כנראה למדה דבר או שניים מקלואי ותפסה לו את הביצים מתחת לשולחן, מכיוון שלראשונה הוא היה שקט באופן שאינו אופייני לו.

'אתה מרגיש לפעמים שהאנשים שהכי חשוכים לך, הם לא האנשים שאתה רואה הכי הרבה? בזמן האחרון אני פשוט מרגישה שאני לא מתמקדת כמה שחשוב.' קולה ועיניה הרחבות

והכנות, כשאמרה את זה, גרם לי להרגיש מלא ומרוקן בבת אחת, כאילו הכאב כל כך כבד, שלא יכולתי לדעת אם זה כאב או הנאה.

זיגי רצתה שאראה לה איך לצאת לדייטים, איך להכיר אנשים שרצתה להכיר... אבל המציאות היתה שאפילו אני לא עשיתי את זה בעצמי. אולי לא בדיוק נשארתי לשבת בדירה שלי לבד, אבל זה לא אומר שהייתי מאושר.

ביקשתי סליחה והלכתי לשירותי הגברים, שלפתי את הטלפון מהכיס והקלדתי הודעת טקסט למספר שהיא נתנה לי.

את עדיין בעניין של פרויקט זיגי? אם כן, בואי נלך על זה. רץ מחר, מתכנן משהו לסוף שבוע הקרוב. אל תאחרי.

בהיתי בטלפון במשך כמה שניות, אבל כשהיא לא ענתה מיד חזרתי לארוחת הצהריים, לחבריי.

אבל מאוחר יותר, כשיצאתי מהמסעדה, שמתי לב שיש עכשיו הודעה וצחקתי, נזכר שזיגי דיברה על טלפון נייד ישן שהיא בקושי השתמשה בו אי פעם.

מעולה! לאמוצאתאמתמקשהרווח=אבלאניאתקשאלך.

בין לוחות הזמנים המטורפים של זיגי, קלואי ושרה, שלושתן לא יכלו להיפגש עד סוף השבוע. אבל תודה לאל, הן סוף סוף גרמו לזה לקרות, כיוון שלצפות בזיגי רצה כל בוקר עם זרועותיה שלובות על החזה התחיל לגרום לכאב בציצים שלי.

באותו אחר הצהריים של יום שבת מקס ישב לשולחן במסעדת בלו סמוק כשהגעתי, מתנשף מריצת ששת הקילומטרים שלי ומורעב. כפי שנראה שתמיד קרה עם הקבוצה הזו, גובשה תוכנית ללא שום עזרה שלי, אז התעוררתי להודעת טקסט מקלואי,

שאמרה שזיגי נפגשת איתן לקניות ולארוחת צהריים, מה שאמר
שאני ארוץ לכד בפעם הראשונה מזה מספר ימים.

זה היה טוב. מצוין, אפילו. ואפילו שהריצה היתה שקטה
ומשעממת באופן מוזר, זיגי היתה צריכה לצאת ולקנות כמה
דברים. היא היתה זקוקה לנעלי ריצה. היא היתה זקוקה לבגרי
ריצה. היא אפילו היתה יכולה להשתדל להשיג כמה בגדים
נורמליים, אם היא רצינית ביחס לדייטים, מכיוון שרוב הגברים
היו פוצים רדודים והסתמכו על רושם ראשוני. זיגי לא היתה כל
כך חזקה בקטע הזה, אבל חלק ממני לא רצה להעמיס עליה יותר
מדי. אהבתי להסתכל על נשים לבושות היטב, אבל באופן מוזר,
עם זיגי, מה שהכי מסקרן זה שהיא לא ממש התעסקה באף אחד
מהדברים האלה. הנחתי שכנראה צריך להישאר עם מה שכבר
עבד בשבילה.

מבלי להביט לכיווני אפילו מקס העביר את ערימת העיתונים
מהכיסא שלי ונופף למלצרית שתגיע לקחת את ההזמנה שלי.
"מים", אמרתי והשתמשתי במפית הנייר כדי לנגב את
מצחי. "ואולי רק קצת בוטנים לעכשיו. עוד מעט אוכל ארוחת
צהריים."

מקס בחן את בגדיי וחזר לעיתון שלו, מושיט לי את מדור
העסקים של ה'טיימס'.

"לא יצאת עם הבנות קודם?" הוא שאל.

הודיתי למלצרית כשהניחה את המשקה שלי מולי, ולקחתי
לגימה גדולה. "הורדתי את זיגס הבוקר. לא הייתי בטוח שהיא
תוכל לנווט את דרכה מחוץ לקמפוס אוניברסיטת קולומביה."
"אתה ממש אמא אווזה..."

"אה, אם ככה שכחתי שהייתי צריך ליידע אותך באהבה,
ששרה שלחה בטעות תמונה של התחת שלה לבנט." לא היה
דבר שאהבתי יותר מאשר להציק למקס על אובססיית התמונות

הקניניות שלו ושל שרה. הוא הביט בי מעבר לעיתון ופניו נרגעו כשראה שאני צוחק. "זבל," מלמל.

עברתי על מדור העסקים במשך מספר דקות, לפני שהפניתי את תשומת לבי למדע וטכנולוגיה. מאחורי קיר העיתון שלו צילצל הטלפון של מקס. "היי, קלו." הוא השתהה והניח את העיתון על השולחן. "לא, רק אני וויל כאן. אולי בן בריצה?" הוא הינהן ואז הושיט לי את הטלפון.

עניתי לשיחה מופתע. "היי... הכל בסדר?"

"האנה מקסימה," אמרה קלואי. "היא לא קנתה בגדים חדשים מאז הקולג'. אני נשבעת שאנחנו לא מתייחסות אליה כמו לבובה, אבל היא הדבר הכי חמוד שראיתי אי פעם. למה לא הבאת אותה קודם?"

הרגשתי שהבטן שלי מתהדקת. קלואי לא היתה בארוחת הצהריים שבה דיברנו על זיגי. "את יודעת שהיא לא החברה שלי, נכון?"

"אני יודעת, אתה סתם מזדיין, מה שלא יהיה, וויל..."

ניסיתי לקטוע אותה אבל היא המשיכה לדבר.

"רק רציתי להודיע לך שהכל טוב. היא נראית כאילו היא היתה הולכת לאיבוד במייס'ס, אילולא היינו עוקבות אחריה."

"זה בדיוק מה שאמרתי."

"אוקיי, זה כל מה שיש לי להגיד. רק התקשרתי לראות אם מקס יודע איפה בנט נמצא. ועכשיו עוד קניות."

"היי רגע," אמרתי לפני ששקלתי באמת את מה שאני עומד לשאול. עצמתי את עיני ונזכרתי בריצה עם זיגי בימים האחרונים. היא היתה יחסית רזה, אבל לעזאזל, היה לה הרבה מקדימה. "הממ?"

"אם אתן עושות קניות, תוודאי שזיגס תקנה כמה..." העפתי

מבט במקס, מוודא שהוא שקוע בעיתון שלו לפני שלחשתי, "תדאגי שהיא תקנה כמה חזיות. כאילו, לריצה? אבל אולי גם... סתם... רגילות. אוקיי?"

הרגשתי ולא רק שמעתי את הדממה בקצה השני של הקו. היא היתה כבדה ולחצה על החזה שלי ככל שהשיחה הפכה מוזרה עוד יותר... כשהרמתי את מבטי, מקס בהה בי, כשעל פניו חיוך עצום שמשמעו היה אני-הולך-להאכיל-אותך-חרא.

"יש לך מזל שאני לא בנט," אמרה קלואי לבסוף. "כמות הזבל שבה הייתי מאכילה אותך היא בקנה מידה בין-גלקטי." "אל תדאגי, מקס כאן ואני יכול לומר שהוא נהנה מזה מספיק בשביל שניהם."

היא צחקת. "אנחנו על זה. חזיות לתמיכה בשדיים הרכים של חברתך הלא-חברית. אלוהים, אתה חזיר." "תודה." היא ניתקה והחזירתי את הטלפון למקס, נמנע מלפגוש את עיניו.

"הו, ויקטוריה," הוא אמר בבדיחות. "יש לך סוד? את אוהבת לעזור לנשים למצוא בגדי נשים שיהלמו אותן?" "לך תזדיין," אמרתי תוך כדי צחוק. ההבעה שלו היתה כאילו לידס יונייטד בדיוק זכתה בגביע העולם המזוין.

"היא הצטרפה אליי לריצות הבוקר והיא לובשת את ה... לא משנה. זה לא חזיות ספורט. והחזיות שלה עושות כזה..." סימנתי לאיזור החזה. "הרבר המוזר הזה שנראה כמו ארבעה ציצים? פשוט חשבתי שאם הן כבר עושות קניות..."

מקס השעין את סנטרו על אגרופו וחיך אליי. "אלוהים, אתה חמוד, ויליאם."

"אתה יודע מה אני חושב על שדיים. זה לא עניין לבדיחות." ולא הוספתי, שזיגי היתה מצוידת כמו נערת פוסטר. "אכן לא," הוא הסכים והרים שוב את העיתון. "אני ממש

אוהב איך אתה מעמיד פנים שאתה לא עומד לגמור בתחתונים
בגלל בחורונת עם ארבעה ציצים."

בערך חצי שעה מאוחר יותר נפתחה הדלת מאחורי מקס, ואני
הסתכלתי לכיוון, כשסבך שיער מבריק ושקיות קניות התקרבו אל
השולחן שלנו. מקס ואני עמדנו ועזרנו לזיגי לפרוק את השלל
שלה על אחד הכיסאות.

היא לבשה סוודר כחול בהיר, מכנסי ג'ינס כהים וכפכפים
ירוקים. היא לא היתה לבושה כאילו ירדה כרגע מהמסלול, אבל
היא נראתה נינוחה, מסוגנת. שערה היה... שונה. צמצמתי את
עיניי, בוחן אותה בעודה מורידה את התיק שלה מכתפה. היא
הסתפרה, או שאולי היא פשוט השאירה אותו פזור, במקום
להסתפק בסימן ההיכר שלה, קוקו מבלגן. השיער גלש על
כתפיה, עבה, חלק ורך. אבל למרות השינויים בבגדיה ובשיערה,
היא, למרבה המזל, עדיין נראתה כמו זיגי: מעט איפור, חיוך
זורח, נמשים קטנים מהשמש.

היא הושיטה את ידה אל מקס, מחייכת. "אני האנה. אתה
בטח מקס."

הוא אחז בידה ואמר, "נעים לפגוש אותך. אני בטוח שהיה לך
בוקר טוב עם שתי הנשים המשוגעות?"

"כן." היא הסתובבה אליי וכרכה את זרועותיה סביב צווארי.
ניסיתי לא לגנוח כשהיא נצמדה אליי. אהבתי וגם שנאתי את
החיבוקים שלה. הם היו צמודים, כמעט חונקים, אך חמים בצורה
כובשת לב. כששחררה אותי, היא התמוטטה לכיסא. "קלואי
הזאת אוהבת את ההלבשה התחתונה שלה. אני חושבת שבילינו
שעה רק במחלקה הזאת."

"תני לי למצוא את הפרצוף המופתע שלי," מילמלתי וברקתי בחשאי את החזה של זיגי כשהתיישבתי. הבנות נראו פנטסטי: מלאות וגבוהות. לגמרי במקומן. היא בטח רכשה לעצמה לבני נשים.

"בנימה אופטימית זאת..." מקס קם, מחליק את הארנק לכיס האחורי של מכנסיו. "אני חושב שהגיע הזמן שאמצא את פרח ואברוק עד כמה היו מוצלחות הקניות שלה. נעים להכיר אותך, האנה." הוא טפח על כתפי, וקרץ אליה. "תיהנו מארוחת הצהריים."

זיגי נופפה למקס ואז פנתה אליי בעיניים פקוחות. "וואו. הוא... שווה. פגשתי גם את בנט קורס. אתם כמו מועדון הגברים השווים במנהטן."

"אני לא חושב שיש דבר כזה. ובכל מקרה, את באמת חושבת שהיינו מכניסים את מקס?" אמרתי וחייכתי. "את נראית נהדר, דרך אגב." ראשה נטה לעברי באחת, מבט מופתע בעיניים, ואני הוספתי במהירות, "אני שמח שלא נתת להם למרוח עלייך יותר מדיי איפור. הייתי מתגעגע לנמשים שלך."

"היית מתגעגע לנמשים שלי?" היא שאלה בלחש, ואני התכווצתי מבפנים מכך שנשמעתי ישיר. "איזה גבר אומר את זה? אתה מנסה לגרום לי להגיע לאורגזמה ברגע זה?"

וואו. כבר לא הרגשתי שהייתי ישיר מדיי. עברתי קשה מאוד כדי לא להביט שוב בחזה שלה כשאמרה את זה. עדיין ניסיתי להתרגל לכך שהיא פלטה כל מחשבה שעברה בראשה. בעודי מביט אל שקיות הקניות שלה, שיניתי כיוון באלגנטיות: "אני... אה, זה נראה כאילו קנית הרבה נעלי ריצה."

בעודה מתכופפת, היא חיטטה בכמה דברים ואני מצמצתי בכיוון התקרה, תוך התעלמות מהנוף של המחשוף המלא שלה. "אני חושבת שקניתי הכל," אמרה. "מעולם לא קניתי ככה. ליב

בטח תפתח שמפניה כשהיא תשמע. "כשלבסוף הסתכלתי בה שוב, עיניה סרקו את פניי, את צווארי, את חזי, כאילו היא רואה אותי עכשיו לראשונה. "יצאת לריצה הבוקר?"

"ולרכיבה על אופניים."

"אתה כל כך ממושמע." היא רכנה קדימה עם ידיה על סנטרה ורפרפה בריסיה לעברי. "זה עושה דברים ממש נחמדים לשרירים שלך."

צחקתי ואמרתי לה, "זה מרגיע אותי. שומר עליי מ..." חיפשתי את המילים, מרגיש חום עולה בצווארי, "מלהיות טיפש."

"זה לא מה שבאמת התכוונת להגיד," היא אמרה והזדקפה. "זה שומר עליך ממה? מלהיכנס למריבות בר? מלשחרר את המתח ואת החרדות הגבריות שלך?"

החלטתי לבחון אותה מעט. לא היה לי מושג מאיפה הדחף הגיע, אבל היא היתה תערוכת מבלבלת של חוסר ניסיון ושל פראות. היא גרמה לי להרגיש פזיז, וקצת שיכור. "זה מונע ממני לרצות להזדיין כל הזמן."

היא בקושי התרגשה. "למה שתרצה לרוץ במקום לזיין?" היא הטתה את ראשה, בוחנת אותי לרגע. "חוץ מזה, פעילות גופנית מגבירה את הטסטוסטרון ואת זרימת הדם. אני חושבת, אם כבר, שיש לך יחסי מין טובים יותר מפני שאתה מבצע פעילות גופנית."

לדבר איתה על זה הרגיש מסוכן. היה מפתה להסתכל עליה קצת יותר מדיי זמן, אבל זיגי לא התכווצה מהמבט שלי, נהפוך הוא – תקעה בי מבט בחזרה.

"אין לי מושג למה אמרתי לך את זה," הודיתי. "וויל. אני לא בתולה ולא אישה שמנסה להיכנס לתחתונים שלך. אנחנו יכולים לדבר על סקס."

"המממ, אני לא בטוח שזה רעיון כל כך טוב." הרמתי את

המיץ שלי לשפתיים, ולגמתי בזמן שצפיתי בה שותה מעט מהמים שלה, ועיניה נעולות על שלי. היא לא ניסתה להיכנס לתחתונים שלי? אפילו לא קצת?

נדמה היה שהאוויר בינינו זמזם בשקט. רציתי להושיט יד, להעביר את האצבע על שפתה התחתונה. במקום זאת הנחתי את המיץ ואגרפתי את ידי.

"אני רק אומרת," היא אמרה, "אין צורך להיזהר בדיבור ולגונן עליי. אני אוהבת שאתה לא בחור שהולך סחור סחור..."

"את תמיד כל כך פתוחה עם אנשים?" שאלתי.

היא הנידה בראשה. "אני חושבת שזה איתך באופן ספציפי. אני אומרת הרבה דברים, באמת, אבל אני בעיקר מרגישה טיפשה לידך, ונדמה שאני לא מצליחה לשתוק."

"אני לא רוצה שתשתקי."

"תמיד היית כל כך מיני ופתוח לגבי זה. אתה הבחור השווה, השחקן הזה שלא מתנצל שהוא נהנה מנשים. כלומר, אם שמתי לב לזה לגביך כשהייתי בת שתים עשרה, זה היה ברור. סקס הוא טבעי. זה מה שהגוף שלנו עושה. אני אוהבת שאתה מי שאתה."

לא עניתי, לא ידעתי מה לומר. היא אהבה את הדבר שכל אישה אחרת רצתה לאלף, אבל לא הייתי בטוח שאהבתי שזה הרושם הראשוני שעשיתי עליה.

"קלואי אמרה שביקשת שייקחו אותי לקנות חזייה." הסתכלתי אליה כדי להביט בעיניה ותפסתי אותה רגע לפני שהסיטה את מבטה מהפה שלי.

הגיחוך שלה הפך לחיוך שובב. "כמה מתחשב, וויל. נחמד מצידך לחשוב על הציצים שלי."

התכופתי כדי לנגוס בכריך, ממלמל, "אנחנו לא צריכים לדון בשיחה ההיא. מקס כבר האכיל אותי כמות הגונה של חרא."

"אתה אדם מסתורי, וויל השחקן." היא הרימה את התפריט ורפרפה בעיניה על האפשרויות לפני שהניחה אותו בחזרה. "אבל, בסדר. אני אשנה את הנושא. על מה אנחנו צריכים לדבר?" בלעתי והתבוננתי בה. לא יכולתי לדמיין את היצור הפראי והצעיר הזה בחברת השילוב האינטנסיבי והמתוחכם של קלואי ושל שרה. "על מה שדיברתן עליו היום," הצעתי. "ובכן, שרה ואני קיימנו שיחה מהנה על איך זה להרגיש כמעט בתולה מחדש אחרי זמן ארוך בלי יחסי מין." כמעט נחנקתי, משתעל בקול. "וואו. זה... אני אפילו לא יודעת מה זה."

היא התבוננה בי, משועשעת. "עכשיו ברצינות. אני בטוחה שזה לא ככה אצל גברים. אבל לבנות, אחרי זמן מה... האם קרום הבתולים צומח שוב? האם זה כמו קורי עכביש מעל מערה?" "זה דימוי מגעיל."

מתעלמת ממני, היא התיישבה זקופה, נרגשת עכשיו. "למען האמת זה מושלם. אתה מדען, אז תעריך לחלוטין את התיאוריה הזו שפיתחתי לאחרונה."

נדחקתי עמוק לכיסא. "בדיוק סיימת עם אנלוגיה של קורי עכביש מעל מערה. בכנות, אני קצת מפוחד." "אל תפחד. אתה יודע איך בתולים של בחורה נחשבים לסוג של קדושים?"

צחקתי. "כן, שמעתי על המושג הזה."

היא גירדה את ראשה, אפה המנומש מתקמט מעט. "התיאוריה שלי היא זו: האדם הקדמון עושה קאמבק. כולם רוצים לקרוא על הבחור שקושר את הבחורה, או שמתנהג באלימות מתוך קנאה, אם – חס וחלילה – היא לובשת משהו סקסי מחוץ לחדר השינה. נשים, לכאורה, אוהבות את זה נכון? אז, אני חושבת שהאופנה החדשה תהיה שחזור קרום הבתולים. הן ירצו שהגבר

שלהן ירגיש כאילו הוא הראשון. ואתה יכול לדמיין איך נשים יעשו את זה?"

התבוננתי בעיניה נפערות בהתלהבות, בעודה מחכה שאנסה לענות. משהו בכנות שלה, במחשבה המעמיקה שהקדישה לנושא, הידק רצועה בלתי נראית מתחת לצלעותיי. "אממ, עם שקרים? נשים תמיד מניחות שאנחנו יכולים לקרוא ברייל עם הזין שלנו. מה הקטע הזה? אני באמת לא הייתי יודע אם בחורה היא בתולה אלא אם כן..."

"עם ניתוח, ככל הנראה. בוא נקרא לזה 'שיקום קרום הבתולים'."

הפלתי את האוכל שלי, נאנק. "פאקינג לעזאזל, זיגס. אני אוכל נתח בקר. את יכולה פשוט להפסיק לדבר על קרום הבתולין כמו..."

"ואז" – היא תופפה באצבעותיה על השולחן, בונה מתח – "כולם מחכים לראות מה מחקר בתאי הגזע יכול לעשות לנו. אבל פגיעה בעמוד השרדה, פרקינסון... אני לא חושבת שזו תהיה ההתחלה. אתה יודע מה אני חושבת שתהיה הפריצה הגדולה?"

"אני לא יכול לחכות שתגידי לי," עניתי בקדרות.

"אני בטוחה שזה יהיה שחזור של התומה."

השתעלתי שוב בקול רם. "אלוהים אדירים. התומה?"

"אמרת לא להגיד 'קרום הבתולים', אז – אבל האם אני

צודקת?"

לפני שהספקתי לענות ולומר לה שהתאוריה למעשה היתה די טובה, היא המשיכה לדבר. "סכומי כסף מגוחכים מבוזבזים על דברים כאלה. ויאגרה לזקפה. ארבע מאות צורות שונות של ציצים מזויפים. איזה מילוי מרגיש הכי טבעי? זה עולם של גברים, וויל. נשים לא יעצרו כדי לחשוב שהן שמות תאים הגדלים באופן פעיל בנרתיק שלהם. בשנה הבאה אחת מחברותיך

'הלא באמת חברות' תחזיר את קרום הבתולין שלה, והיא תיתן לך את הבתולים החדשים שלה, וויל'.

היא נשענה, הדקה את שפתיה סביב הקשית ומצצה, עיניה האפורות נעולות על שלי. ועם המבט המתמשך והשובב הזה הרגשתי שהזין שלי מתקשה מעט. היא שחררה את הקש ולחשה, "לך. אתה תעריך את המתנה הזאת? את ההקרבה?"

עיניה רקדו ואז היא הטתה את ראשה לאחור ופרצה בצחוק. פאק, חיבבתי את הילדה הזו. חיבבתי אותה מאוד.

בעודי נשען קדימה על המרפקים כחכחתי בגרוני. "זיגי, תקשיבי כי זה חשוב. אני עומד לחלוק איתך קצת דברי חוכמה." היא התיישבה ועיניה התכווצו במבט קונספירטיבי. "את הכלל הראשון סגרנו: אל תתקשרי אף פעם למישהו לפני שהשמש עלתה."

שפתיה התכווצו בחיוך קטן ואשם. "נכון. הבנתי את זה." "וחוק שני," אמרתי ונדתי בראשי באטיות. "לעולם אל תדבריי על חידוש קרום הבתולים בארוחת צהריים, או... אף פעם." היא המשיכה בצחקוקים ואז זזה כשהמלצרית הביאה לה אוכל. "אל תמהר ללעוג. זה רעיון של מיליארד דולר, איש הכסף. אם זה יגיע לשולחנך בקרוב, תודה לי על ההתרעה מראש."

היא חפרה בסלט שלה ונגסה נגיסה עצומה, ניסיתי לא לבחון אותה. היא לא היתה כמו אף אחת מהבנות שהכרתי. היא היתה יפה – למען האמת, היא היתה יפיפייה – אבל היא לא היתה עצורה ומאופקת. היא היתה מטופשת ובטוחה בעצמה, היא היתה אדם שבנה את עצמו כך, שזה גרם לשאר העולם להיראות נטול צבע. לא היה לי מושג אם היא בכלל התייחסה לעצמה ברצינות, אבל היא בהחלט לא ציפתה שאני אעשה זאת. "מה הספר האהוב עלייך?" שאלתי, השאלה נשלפת מפי בלי תכנון מוקדם.

היא מצצה את שפתה התחתונה ואני, הסטתי את מבטי אל הכריך שלי, נוגס את חתיכות הבשר הקריספיות הקטנות בקצוות.

"זה יישמע כמו קלישאה."

"אני בספק רב, אבל תפתיע אותי."

היא רכנה קדימה ולחשה, "קיצור תולדות הזמן."

"הוקינג?"

"כמובן," אמרה כמעט נעלבת.

"זו לא קלישאה. קלישאה היתה אילו היית אומרת 'אנקת

גבהים' או 'נשים קטנות'."

"כי אני אישה? אילו הייתי שואלת אותך ואתה היית עונה

הוקינג, היית קלישאתי?"

שקלתי את זה. דמיינתי את עצמי אומר שהספר הזה הוא

האהוב עליי ביותר, ומקבל כמה 'אחי' מהחברים שלי מהלימודים

באוניברסיטה. "כנראה."

"אז זה בולשיט, שזו תהיה קלישאה בשבילך ולא בשבילי,

רק מפני שיש לי נרתיק. אבל בכל מקרה," היא אמרה ומשכה

בכתפיה והכניסה נגיסה קטנה של חסה לפיה, "קראתי את זה

כשהייתי בת שתיים-עשרה, ו..."

"שתיים עשרה?"

"כן, וזה פשוט העיף אותי. לא כל כך מה שהוא אמר – כי

אני לא חושבת שהבנתי אז הכל – אלא יותר זה שהוא חשב

ככה. שיש אנשים בחוץ שבילו את חייהם בניסיון להבין את

הדברים האלה. זה פתח לי עולם ומלואו." לפתע היא עצמה את

עיניה, נשמה עמוק וחייכה מעט באשמה כשפתחה אותן שוב.

"אני מדברת הרבה."

"כן, אבל לאחרונה את תמיד מדברת הרבה."

היא קרצה ואז רכנה קדימה כדי ללחוש, "אבל אולי אתה

קצת אוהב את זה?"

באופן לא רצוני מוחי הוצף בפנטזיה, צווארה מקושת, פיה פתוח בתחינה צרודה, בזמן שאני מלקק אותה מהשקע שבצווארה ללסת שלה. דמיינתי את ציפורניה חופרות בכתפי, את עקיצת הכאב החדה... ומצמצתי, עומד ודוחף את הכיסא שלי מהר כל כך, עד שהוא פגע בכיסא מאחוריי. התנצלתי בפני האיש שישב שם, התנצלתי בפני זיגי, ובערך זינקתי בריצה לשירותים. נועל את הדלת מאחוריי הסתובבתי ובהיתי בהשתקפותי. "מה זה היה לעזאזל, סאמנר?" התכופתי כדי להתזז מים קרים על פניי.

הנחתי את ידי על הכיור, פוגש שוב את עיניי במראה. "זו היתה רק פנטזיה. זה לא היה שום דבר. היא ילדה מתוקה. היא יפה. אבל, אחת: היא אחותו של ג'נסן. שתיים: היא אחותה של ליב, ואת ליב זיינת על יבש בסככה כשהיתה בת שבע עשרה. אני חושב שהחתמת את הכרטיס על סטון עם אחת מבנות משפחת ברגסטרום. ושלוש... "כופפתי את ראשי ונשמתי נשימה עמוקה. "שלוש: אתה לובש מכנסי ריצה בסביבתה לעיתים קרובות מכדי לפנטז עליה פנטזיות מיניות מבלי שהיא תקלוט. שכח מזה. תחזור הביתה, תתקשר לקיטי או לקריסטי, קבל מציצה, תסיים את זה."

כשחזרתי לשולחן, זיגי כמעט סיימה את הסלט מהצלחת שלה וצפתה באנשים הולכים על המדרכה. היא הרימה את עיניה כשהתישבתי, דאגה חרוטה על פניה. "בעיות בטון?" "מה? לא. לא, אני... הייתי צריך להתקשר למישהו." פאק. זה נשמע דוחה. התכווצתי ואז נאנחתי. "אני חייב ללכת, זיגס. הייתי פה כמה שעות, ותכננתי לעשות כמה דברים אחר הצהריים."

שיט. זה נשמע דוחה אפילו יותר. היא שלפה את הארנק מהתיק שלה והניחה כמה חמישיות.

"כמובן. אלוהים, גם לי יש המון לעשות. תודה רבה שנתת לי לפגוש אותך כאן. ותודה רבה שחיברת אותי עם קלואי ועם שרה." עם חיוך אחד נוסף היא קמה, הרימה את התיק על כתפה, אספה את שקיות הקניות שלה והלכה לדלת. שערה זהר וגלש במורד גבה. עמוד השדרה שלה היה ישר, ההליכה שלה יציבה. התחת שלה נראה מדהים במכנסי הג'ינס שלבשה. לעזאזל, וויל. אתה כל כך דפוק.

פרק ע"א

הקטע הזה של לרוץ ממש לא נעשה קל יותר.
"הקטע הזה של לרוץ יהיה קל יותר." התעקש וויל, מביט
מטה למקום שבו ישבתי כגוש רפוי ובכייני על הקרקע. "תתאזרי
בקצת סבלנות."

תלשתי כמה עליי דשא חום מהכפור, ממלמלת לעצמי בדיוק
מה וויל יכול לעשות עם הסבלנות שלו. השעה היתה מוקדמת,
השמיים היו עדיין כהים ואפורים, אפילו הציפורים לא נראו
כאילו הן מוכנות לצאת לאוויר הקר. רצנו יחד כמעט כל בוקר
בשבוע וחצי האחרונים, וכאב לי במקומות שאפילו לא ידעתי
על קיומם בגופי.

"ותפסיקי להיות פרחחית," הוסיף.
כשהרמתי את מבטי אליו בעיניים מצומצמות, שאלתי, "מה
אמרת?"

"אמרתי שתביאי את התחת שלך לכאן."
עמדתי, מפגרת אחריו בכמה צעדים, לפני שהגברתי לריצה
כדי להדביק את הפער. הוא הביט בי, בוחן. "עדיין כואבת?"
משכתי בכתפי. "קצת."

"תפוסה כמו שהיית ביום שישי?"

שקלתי את זה, מזיזה את כתפיי ומותחת את זרועותיי מעל ראשי. "לא באמת."

"החזה שלך עדיין מרגיש – איך ניסחת את זה? – כאילו מישוהו שפך לך לריאות בנזין והדליק אותן באש?"
הבטתי בו בבוז. "לא."

"רואה? בשבוע הבא זה יהיה קל יותר. ובשבוע שאחרי זה תשתוקקי לרוץ כמו שאני מתערב איתך שלפעמים את משתוקקת לשוקולד."

פתחתי את פי כדי לשקר, אבל הוא השתיק אותי עם מבט יודע.

"נעשה כמה שיחות טלפון השבוע, נביא לך מישוהו שישאיר אותך על המסלול, ולפני שתשימי לב ש –"
"למה אתה מתכוון 'נביא לי מישוהו'?" עברנו לריצה והארכתי את הצעד שלי כדי להתאים את עצמי אליו.

הוא נתן בי מבט קצר. "מישוהו לרוץ איתך. כמו מאמן."
העצים נראו מספיק חשופים כדי לבודד אותנו. אמנם יכולתי לראות את קצות הבניינים ואת קו הרקיע מרחוק, אבל קולות העיר הרגישו רחוקים קילומטרים משם. הרגליים שלנו הלמו על עלים שנשרו ועל אבני חצץ שנדחקו לשביל, והשביל הצטמצם מספיק כדי שאצטרך להתאים את הצעדים שלי. הכתף שלי נגעה בכתפו והייתי קרובה מספיק כדי להריח אותו, את ניחוח הסבון והמנטה ורמז לריח הקפה שנצמד לעורו.

"אני מבולבלת, למה אני לא יכולה פשוט לרוץ איתך?"
וויל צחק, מצייר קשת בידו כאילו התשובה עמדה באוויר בינינו. "זו לא ממש ריצה בשבילי, זיגס."
"ובכן, מובן שלא; אנחנו בקושי הולכים מהר."
"לא, אני מתכוון שאני אמור להתאמן."

הסתכלתי על רגלינו ומעלה אל פניו, עיניי מלאות כוונה.
"וזה לא אימונים?"
הוא צחק שוב. "אני משתתף במירון באשלנד באביב. אני
אצטרך יותר מריצה של קילומטר וחצי כמה ימים בשבוע כדי
להכין אותי."
"מה זה מירון אשלנד?" שאלתי.
"טריאתלון ממש מחוץ לבוסטון."
"אה." קצב הצעדים שלנו הדהד בראשי והרגשתי שהאיברים
שלי חמים. כמעט הרגשתי את הדם זורם בגופי. זה לא היה לגמרי
לא נעים. "אז אני פשוט אעשה את זה איתך."
הוא הביט אליי, עיניו צרות וחיוך בזוויות פיו. "את יודעת
מה זה טריאתלון?"
"ברור שכן. שחייה, ריצה והדבר הזה שיוורים בדובים."
"ניחוש טוב," הוא השתק.
"אוקיי, אז תאיר את עיני, שחקן. כמה זמן בדיוק אורך
הטריאתלון הזה של הגבריות?"
"תלוי. יש מרחק מירון, ביניים, מסלול ארוך ואולטרה-מרתון.
ולא דובים, טמבלית. לשחות, לרוץ, לרכוב על אופניים."
משכתי בכתפיי והתעלמתי מהשריפה המתמדת בשוקיי,
כשהגענו לשיפוע. "אז איזה אתה עושה?"
"ביניים."
"בסדר," אמרתי. "זה לא נשמע רע מדי."
"זה אומר שאת שוחה כקילומטר, רוכבת על אופניים כעשרים
וחמישה קילומטרים ואז רצה את השישה האחרונים."
עלי הכותרת של הביטחון הפורח שלי נבלו מעט.
"אה."
"וזה הסיבה שאני לא יכול להישאר איתך כאן על שביל
השפנפנות."

"היי!" אמרתי, דוחפת אותו חזק עד שמעך.
הוא צחק, התייצב וחיך אליי. "תמיד היה קל כל כך לחמם
אותך?"
הרמתי את הגבות ועיניו התרחבו.
"לא משנה," הוא נאנח.

השמש סוף סוף הפציעה והאירה את האויר הקודר, כשהאטנו
לקצב טיול רגלי. הלחיים של וויל היו ורודות מהקור, קצות שערו
התעגלו לתלתלים מתחת לכובע הגרב שלו. רמז לזיפים כיסה
את הלסת שלו, ומצאתי את עצמי בוחנת אותו, מנסה להתאים
את האדם שמולי עם הבחור שחשבתי שזכרתי כל כך טוב. הוא
היה גבר עכשיו. אני בטוחה שהוא יכול להתגלח פעמיים ביום
ועדיין יראו צל של זיפים על פניו בערב. הרמתי את עיניי בדיוק
בזמן כדי לתפוס אותו בוזה בחזה שלי. התכופתי כדי לפגוש
את מבטו, אבל הוא התעלם מהניסיון שלי למשוך את תשומת
ליבו. "אני שונאת לשאול את המובן מאליו, אבל על מה אתה
בדיוק מסתכל?"

הוא הטה את ראשו ובחן אותי מזווית אחרת. "הציצים שלך
נראים אחרת."

"הם לא נראים מדהים?" לקחתי אחד בכל יד.
"כמו שאתה כבר יודע, קלואי ושרה עזרו לי לבחור חזיות
חדשות. ציצים תמיד היו סוג של בעיה בשבילי."
עיניו של וויל התרחבו. "ציצים הם אף פעם לא בעיה בשביל
אף אחד. אף פעם."
"אומר האיש שאין לו כאלה. ציצים הם פונקציונליים. זהו."
הוא הביט בי עם אש אמיתית בעיניו. "פאקינג נכון. הם
עושים את העבודה."

צחקתי, נאנחת. "הם לא בשבילך, ילד קולג'".
"רוצה להתערב?"

"אתה מבין, הבעיה עם ציצים היא שאם יש לך גדולים, את אף פעם לא יכולה להיראות רזה. את מקבלת כוויות כאלה בכתפיים מרצועות החזייה, והגב כואב. אלא אם כן את משתמשת בהם למטרה המיועדת להם, הם תמיד מפריעים."
"מפריעים למה? לידיים שלי? לפנים שלי? זה חילול הקודש מה שאת אומרת פה." הוא הרים את מבטו לשמיים. "היא לא התכוונה לזה, אלוהים. מבטיח."

תוך התעלמות אמרתי, "זו הסיבה שעשיתי הקטנה כשהייתי בת עשרים ואחת," ואז ההבעה שלו התחלפה למבט של אימה. אפשר היה לחשוב שאמרתי לו שהכנתי תבשיל מדהים מתינוקות זעירים ומלשונות של גורים.
"למה לכל הרוחות שתעשי את זה? זה כמו שאלוהים ייתן לך מתנה יפה ואת בועטת בו בביצים."

צחקתי. "אלוהים? חשבתי שאתה אתאיסט, פרופסור."
"אני כן. אבל אילו הייתי דוחף את הפנים שלי בין ציצים מושלמים כמו שלך, הייתי יכול למצוא את ישו."
הרגשתי את הסומק מחמם את לחיי. "מכיוון שישו לגמרי חי במחשוף שלי?"

"לא, הוא כבר לא. הציצים שלך עכשיו קטנים מכדי שיהיה לו נוח שם." הוא הניד בראשו ולא יכולתי להפסיק לצחוק. "כל כך אנוכי, זיגס," הוא אמר וחייך כל כך רחב, שממש מעדתי מעט.

שנינו הסתובבנו למשמע קול.
"וויל!"

העפתי מבט מהג'ינג'ית הקופצנית שרצה לעברנו, אל וויל, ובחזרה.

"היי!" הוא אמר במבוכה, מנופף כשעברה.
 היא הסתובבה ורצה הפוך, קוראת לעברו, "אל תשכח להתקשר אליי. אתה חייב לי על יום שלישי." היא חייכה אליו חיוך קטן ופלרטטני לפני שהמשיכה בדרכה.
 חיכיתי להסבר אבל הוא לא הגיע. הלסת של וויל התהדקה, עיניו כבר לא חייכו, כשהתמקד בשביל שלפנינו.
 "היא יפה," אמרתי.
 וויל הנהן.
 "היא חברה שלך?"
 "כן. זאת קיטי. אנחנו... מבלים יחד."
 מבלים. כן. ביליתי מספיק זמן בקמפוסים בקולג' כדי לדעת שבתשעים וחמישה אחוז מהזמן הביטוי מבלים היה שם קוד גברי לשוכבים.
 "אז, לא מישוהי שהיית מציג כבת זוג."
 ענינו פגשו את שלי. "לא," הוא אמר, נראה כמעט כאילו העלבתי אותו. "בהחלט לא בת זוג."
 הלכנו בשקט כמה רגעים והסתכלתי לאחור מעבר לכתפי. ההבנה נקלטת. היא היתה חברה לא־חברית. "הציצים שלה היו... וואו. ברור שהיא מכירה את ישו."
 וויל התפוצץ מצחוק וכרך את זרועו סביב כתפיי. "בואי רק נגיד שההתקרבות שלה אל הדת עלתה לה הרבה כסף."

מאוחר יותר, כשסיימנו, וויל עשה מתיחות על האדמה לצידו, מושיט את אצבעותיו לרגליו. הצצתי אליו ואמרתי, "אז יש לי הדבר הזה הלילה." ואז התכווצתי.
 מתחת למכנסי הריצה שלו יכולתי לראות את השריר בדרך

שלו קופץ וכמעט התגעגעתי אליו כשחזר למקומו. "דבר?"
"כן. זה סוג של משהו מהעבודה. משהו טוב, לא באמת.
כאילו, התמנגלות, מפגש חברתי חוצה-מחלקות. אני אף פעם
לא הולכת לדברים האלה, אבל ברוח של לא למות לכד מוקפת
בחתולים פראיים, חשבתי שאנסה את זה. זה ביום חמישי בערב,
אז אני בטוחה שזה לא יהיה כזה פרוץ."

הוא צחק והניד בראשו כשהוא משנה את התנוחה שלו.
"זה בטרקלין של דינג דונג." עצרתי, נושכת את שפתיי.
"ברצינות, זה שם מומצא?"

"לא, זה מקום על קולומבוס." הוא התרומם, מגרד את לסתו
הזיפת, וענה, "ממש לא רחוק מהמשרד שלי. מקס ואני הולכים
לשם לפעמים."

"ובכן, חבורה של עמיתים לעבודה הולכת, והפעם כשהם
שאלו אם אני רוצה לבוא, אמרתי כן. עכשיו אני מבינה שאני
באמת צריכה, לכל הפחות, להגיע ולראות על מה מדובר, ומי
יודע, זה אולי יהיה כיף."

הוא הציץ אליי דרך הריסים העבים שלו. "נשמת במהלך כל
המשפט הזה?"

"וויל." הבטתי אליו. "אתה תיקח אותי לשם הלילה?"
הוא גיחך, מניד בראשו כשהביט למטה, מתמתח.
לקח לי רגע כדי להבין למה הוא צחק. "איכס, סוטה." נאנקתי,
דוחפת את כתפו. "אתה יודע למה אני מתכוונת. תיקח אותי?"
הוא הרים את עיניו לקול המכה שנתתי לעצמי במצח.

"אלוהים אדירים, זה יותר גרוע. פשוט שלח לי הודעת טקסט
אם אתה רוצה לבוא." התכווצתי, הסתובבתי בשביל כדי ללכת
לכיוון בניין הדירות שלי, כשבעצם רציתי שהשביל יפתח ויקח
אותי לנרניה. "תשכח מזה!"

"אני אוהב את זה שאת מבקשת ממני לקחת אותך!" הוא

קרא. "אני לא יכול לחכות לקחת אותך הלילה, זיגי! האם אני צריך לקחת אותך בסביבות שמונה? או שאת רוצה שאקח אותך בסביבות עשר? אולי אקח אותך בשתי הפעמים?"
הרמתי לעברו אצבע משולשת והמשכתי להתרחק בשביל.
תודה לאל שהוא לא יכול היה לראות את החיוך על פניי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן